

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

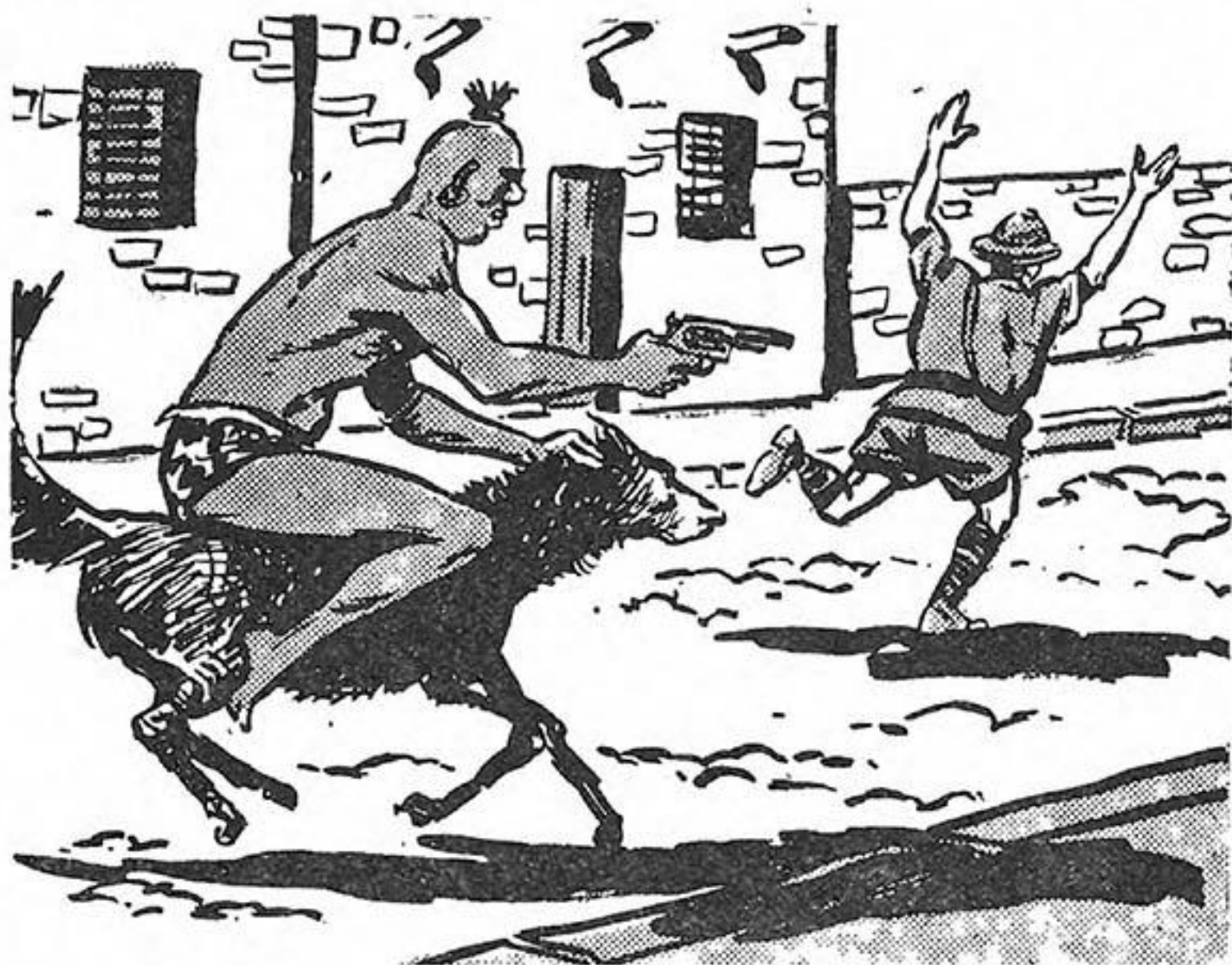
Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

39

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

Η ΠΕΙΡΑΤΙΝΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Η ΖΟΛΑΝ, ή ξανθειά κοτέλλα της ζούγκλας, με το λυγρό κόπο κατορθώνει ν' ανοίξει τὰ βλέφαρά της. Μ' όλο που τ' ανοίγει, όμως, δεν κατορθώνει νὰ διακρίνη τίποτε γύρω της, λές και μπροστά στα μάτια της έχει κατεβή ένας σκοτεινός πέπλος. Νοιώθει τὸ κεφάλι της βαρύνει και όλα τὰ μέλη της τὴν πονούν. Κάνει νὰ κινηθῇ και τότε καταλαβαίνει πὼς εἶναι δεμένη σὲ μιὰ καριέκλα.

Στὴν ἀρχὴ παραξενεύεται και δὲν ξέρει ποὺ βρίσκεται

και τὶ ἀκριβῶς τῆς συμβαίνει. Σιγὰ - σιγὰ, όμως, ὁ σκοτεινός της νοῦς ξεκαθαρίζει και τὰ θυμάται όλα...

Θυμάται πὼς μπήκε στὸ σπίτι τοῦ «μυστηρίου», μεταμφιεσμένη σὲ πειρατίνα Τσά - Λί, ποὺ τὴν θεωροῦσε νεκρή (*), γιὰ νὰ πάρῃ τὰ χαμένο διαμάντι τοῦ Βούδδα και πὼς στὰ ὑπόγεια αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, μαζί με ἄλλους Κινέζους, εἶδε τὴν Τσά - Λί ζωντανή! Σὲ λίγο, αἰχμάλω-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Μικροῦ Ταρζάν», τὸ 38, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ χαμένο διαμάντι».

τη από τους Κινέζους δέθηκε καὶ φιλώθηκε καὶ μεταφέρθηκε σὲ ἓνα ἄλλο σπίτι χωρὶς νὰ πάρουν εἶδησι τὶ τῆς συνέβη οἱ φίλοι τῆς, ποὺ παραφυλοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ μυστηρίου...

Μόλις μπήκαν στὸ καινούριο σπίτι, οἱ Κινέζοι τὴν ἔδεσαν σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὴν ἄφησαν μόνη μὲ τὴν Τσά—Λί. Ἡ αἰμοβόρα πειρατίναι πλησιάζει τὴ δεμένη αἰχμάλωτή της, παίζοντας στὸ χέρι ἓνα μακρὸ πέτσινο μαστίγιο.

— Ποιὸς σ' ἔστειλε ἐδῶ; τὴ ρωτάει. Ἀπὸ ποιὸν ἔμαθες πῶς οἱ πατριῶτες μου ἔχουν κλέψει τὸ διαμάντι τοῦ Βούδα;

Ἡ Ζολὰν μορφάζει εἰρωνικά καὶ δὲν ἀπαντάει. Ἡ Τσά—Λί γίνεται τότε ἔξω φρενῶν.

— Στὸ κάτω - κάτω δὲν μὲ νοιάζει κι' ἂν δὲν μιλήσης, τῆς λέει. Τὸ διαμάντι θρίσκεται στὰ χέρια μας κι' ἔτσι δὲν φοβᾶμαι τίποτε. Τὸ τόλμημά σου ὅμως νὰ μπλεχτῆς σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τοῦ χαμένου διαμαντιοῦ θὰ πληρωθῇ μὲ βασανιστήρια καὶ μ' ἓναν σίγουρο καὶ πρωτότυπο θάνατο. Ἐτοιμάσου, λοιπόν, νὰ ἀπολαύσης τὰ χάδια τοῦ μαστιγίου μου!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σηκώνει τὸ μαστίγιο ψηλὰ καὶ ἀρχίζει νὰ χτυπάει τὸ ἀνυπεράσπιστο κορίτσι μὲ ἀληθινὴ λύσσα, στὸ κορμὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὰ πόδια. Ἡ Ζολὰν σὲ κάθε χτύπημα μουγγρίζει ἀπὸ τὸν πόνο μὰ δὲν μπορεῖ νὰ

κάνη τίποτε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ μαρτύριο, εἶναι γερὰ δεμένη σὲ μιὰ καρέκλα ποὺ τὰ πόδια τῆς εἶναι καρφωμένα στῇ γῇ. Εἶχε ἀκούσει πῶς οἱ Κινέζοι πειρατὲς εἶναι οἱ πιὸ φοβεροὶ βασανιστὲς καὶ τώρα τὸ διαπιστώνει αὐτὴ. Ἡ Τσά—Λί τὴ χτυπάει στὰ πιὸ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ σώματός της καὶ ἰδιαίτερα στὰ μάτια, ζητώντας νὰ τὴν τυφλώσῃ.

Τὸ μαστίγιο ὑψώνεται καὶ κατεβαίνει τριάντα φορές, καὶ τριάντα φορές ἡ Ζολὰν ἔχει τὴν ἐντύπωσι πῶς ἀντικρύζει τὴν κόλασι. Ὅστερα πιά δὲν νοιώθει τίποτε γιὰ τὴν χάνει τὶς αἰσθήσεις της, γέροντας τὸ κεφάλι της πίσω στὸ κάθισμα.

Τώρα ποὺ ἀνακτᾷ τὶς αἰσθήσεις της καὶ τὰ θυμάται ὅλα αὐτά, ἀνατριχιάζει. Ὅστερα, καθὼς προσπαθεῖ νὰ δῇ καὶ δὲν διακρίνει τίποτε, κυριεύεται ἀπὸ τρόμο. Μήπως εἶναι τάχα τυφλωμένη, ἔτσι μάλιστα καθὼς τὴν πονοῦν τὰ μάτια της; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Τσά—Λί; Μήπως δίπλα της, ἑτοιμὴ νὰ τῆς καταφέρῃ καινούργια χτυπήματα ὥσπου νὰ τὴν πεθάνῃ στὸ τέλος;

Ἡ Ζολὰν ἀφουγκράζεται μὲ προσοχή. Δὲν ἀντιλαμβάνεται καμμιὰ κίνησι, ἢ μᾶλλον κάποιος ἀνεπαίσθητος θόρυβος φθάνει ὥς τ' αὐτιά της, σὰν τὸ σύρσιμο ἐνὸς κουρελιοῦ στὸ πάτωμα. Σημαίνει τάχα τίποτε αὐτὸ τὸ σύρσιμο ἢ μήπως εἶναι γέννημα τῆς φαντασίας της;

Ξαχνάει για μιὰ στιγμή τὸν ἐλάχιστο αὐτὸν θόρυβο καὶ θυμᾶται τὰ μάτια 'της. Γιατὶ δὲν βλέπει; Σίγουρα εἶναι τυφλή! Δὲν πρόκειται νὰ ξαναδῇ τίποτε πιά, οὔτε τὸ φῶς, οὔτε τὸν κόσμο, οὔτε τὸν ἀγαπημένο της Ταιμπόρ, τὸ θρυλικὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, οὔτε τὸν Μπουτάτα μὲ τὴ μεγάλη χαζομάρα καὶ τὴ χρυσὴ καρδιά...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὴν κάνουν νὰ κλάψῃ. Θερμὰ δάκρυα ἀναβλύζουν ἀπὸ τὰ πληγωμένα της μάτια λιμνάζουν γιὰ λίγο ἐκεῖ κι' ὕστερα τρέχουν στὰ μάγουλά της. "Οὐτως... τώρα ποὺ τὰ δάκρυα κυλοῦν ἡ Ζολάν βλέπει! Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς τὰ μάτια της ἦταν γεμάτα αἷμα ποὺ πάγωσε ἐκεῖ καὶ τὰ δάκρυα τὸ ἔλυσαν! Ναί, αὐτὸ συμβαίνει! Ἡ Ζολάν κλαίει τώρα πρὶν πολὺ, ἀλλὰ τὰ κλάματα αὐτὰ εἶναι κλάματα χαρᾶς παρὰ λύπης.

Ξαφνικά... καθὼς τὸ βλέμμα της περιφέρεται ὀλόγυρα κάτι βλέπει νὰ σέρνεται μπροστά της. Εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔκανε πρὶν τὸν χαρακτηριστικὸ θόρυβο ἑνὸς κουρελιοῦ ποὺ σέρνεται στὸ πάτωμα. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι κουρέλι, εἶναι φίδι! Καὶ εἶναι μάλιστα ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶν ἐπικίνδυνα φίδια ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ὑπάρξουν στὸν κόσμο! Εἶναι κόμπρα!

Ἐνα μέτρο ἀπέχει μακριὰ της καὶ στὸ μεταξὺ ὅλο προχωρεῖ... Ἡ Ζολάν ἀφήνει νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ σπαρακτικὴ

φωνὴ καὶ δοκιμάζει νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά της, δοκιμάζει νὰ μετακινηθῇ. Οὔτε τὸ ἓνα, ὅμως, οὔτε τὸ ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνῃ. Εἶναι γερὰ δεμένη καὶ ἡ καρδιά δὲν μετακινεῖται ἀπὸ τὴ θέσι της, ὅση προσπάθεια καὶ ἂν καταβάλῃ τὸ ξανθὸ κορίτσι.

— Θεέ μου!, ψιθυρίζει, λυπήσου με!

Ἡ κόμπρα στὸ μεταξὺ προχωρεῖ, τὰ μάτια της σπιθίζουν σὰν δυὸ ἀναμμένα κάρβουνα ποὺ τὰ φυσάει ὁ ἀέρας καὶ ἡ γλώσσα της σπασίγει τὸν ἀέρα, πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά.

— Τσὰ—Λί!, φωνάζει ἡ Ζολάν, πάνω στὴν ἀπελπισία της, τὴν πειρατίνα. Γλύτωσέ με Τσὰ—Λί καὶ θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς! Βοήθεια!

Ἡ Κινέζα πειρατίνα ὅμως δὲν κάνει τὴν ἐμφάνισί της. Οὔτε αὐτὴ οὔτε κανεὶς ἄλλος. Τὸ σπίτι φαίνεται ἔρημο. Ἡ Τσὰ—Λί κατέστρωσε τὸ καταχθάνιο σχέδιό της νὰ σκοτώσῃ τὸ ἀνυπεράσπ.στο κορίτσι καὶ ὕστερα νὰ γίνῃ ἄφαντη. Μάταια τώρα τὴ φωνάζει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ θάνατο τοῦ σέρνεται ἀργὰ - ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος της μὲ τὴ μορφὴ τῆς κόμπρας.

— Βοήθεια!, φωνάζει ἀκόμα μιὰ φορὰ ἡ Ζολάν μὲ ὅλη τὴ δύναμί της, ἐνῶ ἡ κόμπρα δὲν θέλει παρὰ εἶκσι ἐκατοστὰ γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ πόδι της. Τὸ τρομερὸ φίδι βαδίζει ἀργὰ - ἀργὰ λὲς καὶ ζητάει νὰ παρατείνῃ περισσότερο τὸ μαρτύριό της ὥσπου νὰ τὴν

δαγκώσή και να ποτίση το σώμα της με το θανατηφόρο δηλητήριο της.

ΜΗΝΥΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

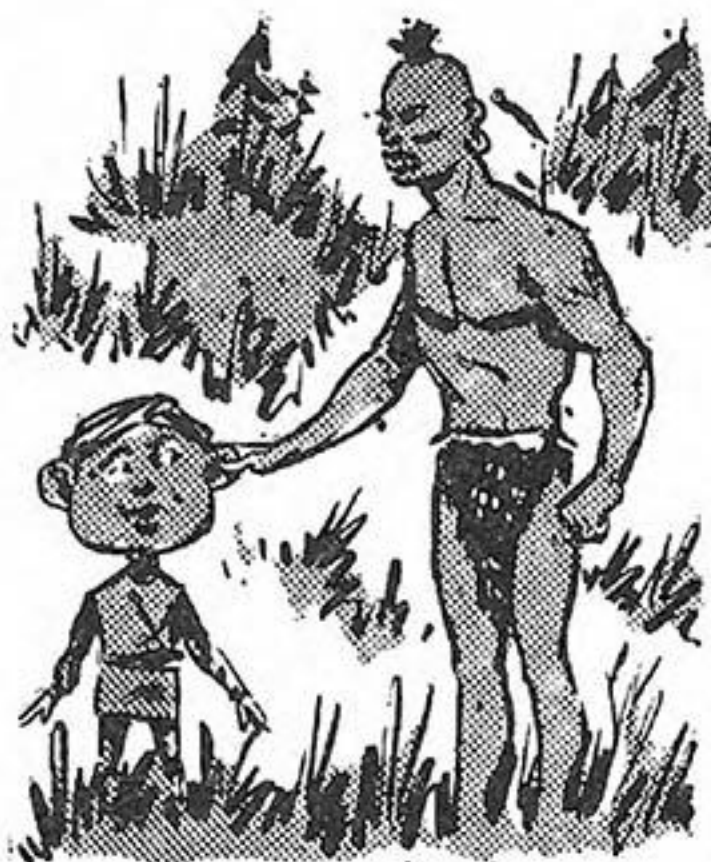
Ο ΤΑΜΠΟΡ, μαζί με το Σάντρο, με τη Λεϊλά και τους κωμικούς φίλους των, κάθονται έξω από το «σπίτι του μυστηρίου», όπου πριν λίγη ώρα οι Κινέζοι έγιναν άφαντοι από αυτό, μαζί με τη Ζολάν, κι' έχουν θυβιστή σε απελπισμένες σκέψεις.

— Πού θα τη βρούμε τώρα; αναιρωτιέται ο Ταμπόρ. Ποιος ξέρει πού την έχουν πάει. Κι' αν αργήσουμε, Σάντρο να βρούμε την καινούργια τους κρυψώνα, ή Ζολάν κινδυνεύει!

— Αιώνία της ή μνήμη!, λέει ο Βάβα.

Σηκώνει ψηλά το ξύλο με την άσπρη σημαία.

‘Αρπάζει τον κωμικό ‘Ινδο από το αυτί.

Αυτά τα λόγια όμως κακοφαίνονται στο Μπουτάτα που ή εξαφάνισι της Ζολάν τον έχει γεμίσει με μαύρη απελπισία. ‘Αρπάζει το Βάβα από το ένα αυτί, τον σηκώνει ψηλά κι' ύστερα τον πετάει πίσω του λές και πέταξε ένα τσόφλι από πασατέμπο.

— Φάε τη γλώσσα σου κε φάλα, του λέει, γιατί θα σε φάω ολόκληρον εγώ!

‘Ο Μπαγιόκο που θέλει κι' αυτός να ξεσπάση το θυμό του για την αίχμαλωσία της Ζολάν, αρπάζει το Βάβα, καθώς πέφτει από το πόδι, τον στριφογυρίζει και τον έκσφενδονίζει με δύναμι, στέλνοντάς τον να πέση πάνω στα φουντωτά κλαδιά ενός δέντρου. Καθώς όμως κυττάζει ευχαριστημένος το Μπουτάτα για το κατόρθωμά του, εκείνος άγριεύει, τον πιάνει με τη σειρά

του από τὸ χέρι, τὸν στριφογυρίζει καὶ τὸν στέλνει νὰ τρυπώσει μὲ ὀριμὴ μέσσα σ' ἓνα θάμνο.

— "Ἀλλη φορὰ νὰ μάθης νὰ μὴν ἐνοχλῇς τοὺς φίλους μου, θάτραχε, τοῦ λέει.

Ὁ Σάντρο ἔχει σταυρώνει τὰ χέρια στὸ στήθος του καὶ μὲ πρόσωπο σκυθρωπὸ καὶ σκοτεινιασμένο ἀκούει τὸν Ταμπόρ.

— Πῶς θὰ μπορέσουμε ὅμως νὰ μάθουμε τόσο γρήγορα ποῦ πῆγαν οἱ Κινέζοι; ἀναιρωτιέται. Κι' ἂν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἀλιμόρα, ἂν πῆγαν νὰ κρυφτοῦν στὴ ζούγκλα ἢ νὰ πάρουν κάποιο καράβι καὶ ν' ἀνοιχτοῦν στὴ θάλασσα;

— Γιατὶ δὲν βάζεις τὸ λύκο ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῶν Κινέζων μὲ τὴ μυρουδιά; λέει σὲ μιὰ στιγμή ἡ Λεϊλά πού ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα παρακολουθοῦσε σιωπηλὴ τὴ συ-

Ἡ κόμπρα ἐτοιμάζεται νὰ δαγκώσει τὴ δεμένη Ζολάν.

Ὁ Ντούγκλας ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει στὸ σπίτι.

ζήτησι.

Ὁ Σάντρο τινάζεται ξαφνικὰ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

— "Ἐχεις δίκιο!", ἔχει στὴ Λεϊλά. Ὁ Κίμο μυρίζοντας τὸ χῶμα θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ κοντὰ στοὺς Κινέζους καὶ στὴ Ζολάν!

Βάζει χωρὶς δισταγμὸ τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα καὶ σφυρίζει συνθηματικά. Τὴν ἴδια στιγμή, πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι ἀντηχεῖ ἓνα γρύλλισμα πού μόλις τὸ ἀκούει ὁ Σάντρο ζαρώνει τὸ μέτωπό του ἀνήσυχος.

— Ὁ λύκος μὲ καλεῖ κοντά του, λέει στοὺς φίλους του. Τὶ νὰ συμβαίνει ἄραγε; Ἀλήθεια, ποῦ εἶναι ὁ Τίπο-Τίπο;

Μόλις τώρα παίρνουν εἶδη οἱ ὅλοι τους ὅτι ὁ Τίπο - Τι-

πο, ὁ φοβητσιάρης καὶ κωμικὸς Ἰνδὸς δὲν εἶναι μαζί τοὺς Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ τρέχουν ἄλλοι πίσω ἀπὸ τὸ σπῖτι καὶ ἐκεῖ ἀντικρύζουν ἓνα θέαμα ποὺ τοὺς κάνει νὰ γελάσουν, χωρὶς νὰ ἔχουν διόθεσι γιὰ κάτι τέτοιο. Βλέπουν πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο τὸν ψευτοπαλληκαρῶ Τίπο - Τίπο νὰ σηκώνη ψηλὰ ἓνα ραβδὶ ποὺ ἰπάνω του ἔχει κρεμάσει ἓνα ἄσπιο ὕφαισμα, σημάδι ὅτι παραδίνεται!

— Μπα σὲ καλὸ σου, νιά υἱο, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα, σὲ ποιὸν παραδίνεσαι καὶ ὕψωσες λευκὴ σημαία;

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ ξαφνικὴ καρπαζιά.

— Στοὺς Κινέζους, λέει ὁ Τίπο - Τίπο καὶ παίρνει σιγὰ σιγὰ θάρρος καθὼς βλέπει τοὺς φίλους του κοντὰ του.

— Ἐσὺ κάνεις τὸν ἥρωα, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα, καὶ τῶρα παραδίνεσαι;

— Γιατὶ, μήπως δὲν εἶμαι ἥρωας; λέει πειραγμένος ὁ Τίπο - Τίπο. Πρὶν ἔρθετε ἐσεῖς τσέκισα στὸ ξύλο ἑφτὰ Κινέζους. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ κύκλωσαν καιμιὰ εἰκοσαριὰ ἀναγκάστηκα νὰ ὑψώσω λευκὴ σημαία καὶ νὰ παραδοθῶ.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ κατὰ λάβαίνει πῶς οἱ παλληκαριὲς τοῦ Τίπο - Τίπο εἶναι ψεύτικες, ἐτοιμάζεται νὰ τὸν καρπαζώσῃ μὰ, ξαφνικά, κάτι περνάει δίπλα τοῦ σφυρίζοντας καὶ καρφώνεται στὸ χῶμα.

— Εἶναι οἱ Κινέζοι! λέει ὁ Τίπο - Τίπο τρέμοντας κι' ἐ-

τοιμάζεται νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια, ἀλλὰ ὁ Μπαγιόκο τὸν κρατᾷ γερὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ κίνη βῆμα.

— Ἐνα βέλος!, λέει ὁ Ταμπόρ. Ἐνα βέλος καρφώθηκε δίπλα στὸ Μπουτάτα!

— Κάποιος πῆγε νὰ τὸν φάῃ μπουμπέσικα, τραυλίζει ὁ Τίπο - Τίπο.

Ὁ ἀράτης ὅμως τραβάει τὴν κουμπούρα τῆ χιλιόσκου ριαισιμένη καὶ φαίνεται ἐντελῶς ἥρεμος.

— Ἄς κοπιᾶσουν γιὰ νὰ μὲ φᾶνε μπουμπέσικα, λέει, καὶ θὰ κοιλοπεράσουν.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ταμπόρ σκύβει, τραβάει τὸ βέλος ποὺ ἔχει καρφωθῇ στὴ γῆ καὶ διακρίνει πάνω του δεμένο ἓνα χαρτί. Τὸ ξετυλίγει μὲ ἀγωνία καὶ τὸ κυττάζει στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, γιὰτὶ ἡ σκηνὴ ποὺ περιγράφουμε γίνεται νύχτα.

— Εἶναι γραμμένο σέ κινέζικη γλῶσσα, λέει στὸ Σάντρο καὶ τοῦ τὸ δίνει.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων παίρνει τὸ χαρτί, τὸ φέρνει μπροστὰ στὰ μάτια του, τὸ διαβάζει καὶ ὕστερα τὸ κατεβάζει ἀργὰ - ἀργὰ καὶ μένει σιωπηλὸς καὶ ἀνέκφραστος σὰν μάρμαρο.

Ὁ Ταμπόρ νοιώθει ἓνα τσίμπημα στὴν καρδιά κι' ἓνας κόμπος κάθεται στὸ λαιμό του. Καταλαβαίνει πῶς τὸ χαρτί αὐτὸ φέρνει ἓνα τρομερὸ μήνυμα.

— Τὶ γράφει; ρωτᾷ τὸ φίλο του, προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ ὅσο μπορεῖ τὴν ψυ-

χραιμμία του.

‘Ο Σάντρο όμως δεν ανοίγει τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μιλήσῃ.

— Γράφει γιὰ τὴ Ζολάν; τὸν ρωτάει ξανὰ ὁ Ταιμπάρ ἐνῶ μιὰ κρύα ἀνατριχίλα ξεκινάει ἰσπὸς τὴ σπονδυλική του στήλη κι’ ἀπλώνεται σ’ ὅλο του τὸ σῶμα. Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ πάλι δεν ἀπαντάει.

— Ζή; ἐπιμένει ὁ Ταιμπάρ.

‘Ο Σάντρο κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του κυλοῦν ἄφθονα δάκρυα.

— Πέθανε!, κάνει ἡ Λεϊλά καὶ τὰ μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴ φρίκη.

— Ναί, προσφέρει σχεδὸν ψιθυριστὰ ὁ Σάντρο.

— Διάβασέ μου τὸ γράμμα, τὸν παραικαλεῖ μὲ βραχνή φωνή ὁ Ταιμπάρ ἐνῶ φοβᾶται πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χάσῃ τῆς αἰσθήσεως του.

‘Ο Σάντρο ξαναφέρει τὸ χαρτὶ μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ διαβάζει μὲ πολὺ κόπο:

«Ὅποιος ἔστειλε τὴν κοπέλλα νὰ πάρῃ τὸ χαμένο διαμάντι, ἄς ἔρθῃ νὰ τὴν παροαιλάβῃ νεκρή. βρίσκεται στὸ...»

Καὶ συνεχίζει μιὰ διεύθυνσι.

‘Ο Ταιμπάρ δεν μπορεῖ νὰ μείνῃ ὄρθιος καὶ κάθεται βαρὺς κάτω.

— Ζολάν, ψιθυρίζει σκεπάζοντάς τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ ξεσπώντας σὲ δάκρυα, ἐγὼ σ’ ἔστειλα ν’ ἀνταιμώσῃς τὸ θάνατο... Συγ

χώρεσέ με, Ζολάν...

— Δὲν φταίς ἐσύ, Ταιμπάρ τοῦ λέει. Φταῖω κι’ ἐγώ, φταῖ με ὅλοι μας...

Ἡ Λεϊλά πιὸ πέρα κλαίει ἀπαρηγόρητα, ὅπως κλαῖνε καὶ τ’ ἄλλα παιδιὰ, μὰ πιὸ πολὺ ἀπ’ ὅλους κλαίει ὁ Μπουτάτα.

— Θὰ σκοτωθῶ!, λέει σὲ μιὰ στιγμή. Τὶ νὰ τὴν κάνω τὴ ζωὴ χωρὶς τὸ ἀφέντῃ Ζολάν! Θὰ πεθάνω κι’ ἐγώ!

Καὶ σηκώνοντας τὴ μπιστόλα του τὴν ἀκουμπάει στὸν κρόταφό του καὶ πατάει τὴ σκανδιάλη!

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΠΑΕΙ ΝΑ ΤΡΕΛΛΑΘΗ

ΑΚΟΜΑ δεν ἔχει ἡμερῶς μὰ ὁ Ντούγκλας, ὁ ἄγγλος ἀστυνόμος τῆς Ἀλμόρα ποὺ ἔχει ὀρκιστῇ νὰ συλλάβῃ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ νὰ τὸ κρεμάσῃ, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι ὁ μεγαλύτερος κακούργος, ἔχει ξυπνήσει καὶ κάνει τὸν περὶπατό του ἀνόμεσα στοὺς ἔρημους ἀπὸ κόσμο δοάμους τῆς πολιτείας. Ἐχει βγῇ τώρα ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ βαδίζει σὲ μιὰ φτωχικὴ συνοικία ποὺ τὴν κατοικοῦν μουσουλμάνοι.

Στὸ μυαλὸ τοῦ Ντούγκλας στριφογυρίζουν πάντα αἱ ἱδίες σκέψεις.

«Αὐτὸ τὸ καταραμένο Παιδὶ τῶν Λύκων ἔχει πολὺ καιρὸ νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του, λέει. Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ κρύβεται. Κάποτε ὅμως θὰ μοῦ πέσῃ στὰ χέρια καὶ τότε... Χμ,

τότε, ο Ντούγκλας θα πάρη άμέσως τὸ βαθμὸ πού τοῦ ἔχει ὑποσχεθῇ ὁ διοικητὴς του καὶ τὸ Παιδί τῶν Λύκων θὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο γιὰ νὰ μάθῃ νὰ τὰ βάζῃ μαζί μου...»

Ξαφνικά, σταματάει. Ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀπὸ ἓνα μοναχικὸ σπίτι πού τὸ περιβάλλουν πολλὰ δέντρα ἔρχεται μιὰ φωνὴ πού μοιάζει σὰν φωνὴ ἀπελπισίας. Εἶναι, σὰ νὰ φωνάζουν βοήθεια!

— Χίλιοι σατανάδες!, μουγκρίζει ὁ Ντούγκλας καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του.

Τεντώνει τ' αὐτιά του, ξανακούει τὴ φωνὴ κι' ὕστεραι, φιστώντας καὶ ξεφυσώντας σὰ φάλαινα, ὁρμάει πρὸς τὸ μοναχικὸ σπίτι. Φτάνει στὴν πόρτα του καὶ φωνάζει ἄγρια.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νοίμου, σὰς διατάζω ν' ἀνοίξετε!

Πυροβολεῖ τὴν ἐπικίνδυνη κόμπρα στὸ κεφάλι.

Ὁ Μπαγιόκο ὁρμάει ἐναντίον του καὶ τὸν χτυπάει στὸ στομάχι

Κανένα βῆμα ὅμως ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὴν πόρτα. Μόνο ἡ φωνὴ πού καλεῖ σὲ βοήθεια ἀκούγεται πρὸς ζωνορὴ καὶ σπαιρακτικὴ τώρα.

— Ἄν δὲν ἀνοίξετε μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο, θὰ σὰς συντρίψω!, διατάζει πειστωμένος ὁ Ντούγκλας.

Καὶ ἐπειδὴ οὔτε καὶ τώρα δὲν τοῦ ἀνοίγουν χτυπάει μὲ λύσσα τὴν πόρτα μιὰ, δυὸ, τρεῖς φορές. Ἡ πόρτα εἶναι ὅμως πολὺ γερὴ καὶ δὲν σπάζει, ὅποτε ὁ Ντούγκλας πιάνει τὸ πάμολο καὶ τὸ στρίβει. Αὐτὸ ἦταν! Ἡ πόρτα ἀνοίγει χωρὶς καμμιὰ δυσκολία γιὰτὶ, ἀπλούστατα, δὲν ἦταν κλειδωμένη, ὅπως εἶχε φανταστῇ ὁ ἀτσίδας Ντούγκλας.

— Χίλιοι πεντακόσιοι σα

τανάδες, μουγκρίζει τώρα καθώς προχωρεί στον φωτισμένο διάδρομο τι μυστήρια είναι αυτά; Βάζω στοίχημα πως μέσα σ' αυτό το σπίτι μου έχουν στήσει θανάσιμη παγίδα. Κάποιος δολοφόνος με περιμένει, μα θα του σπάσω το κρανίο αν δεν παραδοθώ!

Ωδηγημένος από την σπαρακτική φωνή κατεβαίνει μερικές σκάλες και μια πόρτα. Τώρα η φωνή σταματάει.

«Ο δολοφόνος σκότωσε το θύμα του, βγάζει το συμπέρασμα ο Ντούγκλας. Τώρα όμως θα έρθει και η δική του σειρά».

— Παραδόσου, δολοφόνε! ούρλιάζει. Άνοιξε την πόρτα και σήκωσε τα χέρια σου ψηλά γιατί θα σε κάνω κόσκινο.

Ο δολοφόνος όμως δεν υπακούει και ο Ντούγκλας κα-

Ο Τίπο - Τίπο πέφτει λιπόθυμος κάτω από το δέντρο.

Η Κινέζα πειρατίνα απειλεί τον Ταμπόρ.

τακόκκινος από το κακό του δίνει μια κλωτσιά στην πόρτα, την ανοίγει διάπλατα και όρμάει.

Η σκηνή που αντικρύζει όμως, είναι παράξενη, τρομερή αλλά και τελείως διαφορετική από εκείνη που φανταζόταν. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο δεν υπάρχει κανείς δολοφόνος αλλά ούτε και θύμα. Υπάρχει μόνο μια δεμένη κοπέλλα σε μια καρέκλα, με πρόσωπο και με κορμί γεμάτο αίματα, αναισθητή, ενώ μπροστά της μια κόμπρα ανορθώνεται και είναι βέβαιο πως σε λίγο θα τινάξει το κεφάλι της και θα δαγκώσει το δεμένο κορίτσι.

— Δυο χιλιάδες σατανάδες!, μουγκρίζει ο Ντούγκλας και μ' ένα πήδημα φθάνει κοντά στο αναισθητικό κορίτσι. Δίνει τότε μια τρομερή κλω-

τσια στην κόμπρα, την έκσφενδονίζει μακριά κι' ενώ το επικίνδυνο έρπετο σηκώνει πάλι το κεφάλι του, το πυροβολεί και το σκοτώνει.

Γεμάτος υπερηφάνεια τώρα, για το κατόρθωμά του, ο Ντούγκλας σκύβει, λύνει τα δεσμά της κοπέλλας που συνέρχεται και τη ρωτάει:

— Έν' όνόματι του Νόμου, ποιά είσαι;

— Η Ζολάν, γιατί αυτή είναι η δαμένη κοπέλλα, κυττάζει ο λόγυρά της, βλέπει τον άστυνόμο, τη σκοτωμένη κόμπρα σε μια γωνιά του δωματίου και συνέρχεται. Καταλαβαίνει τώρα πως δεν κινδυνεύει πια από τους Κινέζους.

— Έσύ ποιός είσαι; ρωτάει τον άστυνόμο για να βεβαιωθεί.

— Ντούγκλας, άστυνομικός διοικητής της 'Αλμόρα, της λέει. Έσένα πως σε λένε;

— Μένε Ζολάν. Είμαι 'Αμερικανίδα. Μ' έφεραν εδώ κά...

— Δεν είναι ανάγκη να προχωρήσης, κοπέλλα μου, τη διακόπτει ο Ντούγκλας. Ξέρω ποιός σ' έφερε, ποιός σε βασάνισε και ποιός άφησε την κόμπρα για να σε δαγκώσει. Μόνο ένας είναι ικανός να κάνει τέτοια κακουρήματα. Μόνο ένας έχει τέτοια μαύρη και αίμοβόρα ψυχή. Πού θα μου πάη, όμως; Θα τον κρεμάσω όπωσδήποτε στην πλατεία της 'Αλμόρα αν τον συλλάβω!...

— Και ποιός είναι αυτός; ρωτάει με ζωηρή περιέργεια

η Ζολάν.

— Ποιός είναι; Πρέπει όμως να τον ξέρης πολύ καλά, όπως τον ξέρω κι' εγώ, γιατί εκείνος σε βασάνισε. Είναι το Παιδί των Λύκων!

— Η Ζολάν ανοίγει μια σπθαιμή το στόμα από την έκπληξι.

— Μά τι είναι αυτά που λέτε; κάνει. Το Παιδί των Λύκων είναι φίλος μου, μένουμε στην ίδια καλύβα και το ξέρω πολύ καλά!

Ούτε και κεραυνός να έπεφτε στο κεφάλι του Ντούγκλας δεν θα ένοιωθε τέτοια τρομερή έκπληξι.

— Πώς... πώς; κάνει τραυλίζοντας. Μένεις μαζί με το Παιδί των Λύκων;

— Ναί. Και το ξέρω πολύ καλά σάς είπα. Είναι ένα ευγενικό και γενναίο παιδί και όχι καικούργος όπως τον είπατε έσείς.

— Πώ, πώ, ψάρι που έπιασα απόψε!, λέει ο Ντούγκλας και τραβάει το πιστόλι του.

Το στρέφει έναντίον του κοριτσιού που τα έχει χάσει από τη συμπεριφορά του άστυνόμου και της λέει:

— Έν' όνόματι του βαθμού που μου έχει τάξει ο διοικητής μου, σε συλλαμβάνω. Είσαι συνεργάτης του Παιδιού των Λύκων! Σήκωσε ψηλά τα χέρια σου και γύρισε την πλάτη σου. Ύστερα προχώρησε προς τα σκαλοπάτια και ανέβα επάνω. Έμπρός, μάρις!

— Η Ζολάν αναγκάζεται να σηκωθεί από την καρέκλα για τι βλέπει το δάχτυλο του πα

ράξενου άστυνόμου νά σφίγ-
γη τή σκανδάλη...

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΒΛΕΠΕΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Α ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ό χα-
ζοαράπης μέ τή χρυ-
στή καρδιά, γιά τό θά-
νατο τής Ζολάν, αποφασίζει
νά αυτοκτονήσῃ καί φέροντας
τή μπιστόλα του στόν κρό-
ταφο, πατάει τή σκανδάλη.
"Όλοι τους περιμένουν μέ
κοιμημένη άναπνοή νά δούν τό
γιγαντόσωμο άράπη νά σωρι-
άζεται νεκρός κάτω άλλά, σάν
άπό θαύμα ή μπιστόλα δέν
έκπυρσοκροτεί! Καί δέν έκ-
πυρσοκροτεί, άπλούστατα, γι-
ατί δέν ἔχει σφαίρες!

"Ο Μπουτάτα πατάει μέ
μονία τή σκανδάλη καί κατα-
λσβαίνοντας στό τέλος πώς
δέν έκπυρσοκροτεί γιαντί δέν
ἔχει σφαίρες, έτοιμάζεται νά
γεμίση τό μύλο του. "Ο Σάν-
τρο, όμως, μέ ένα πήδημα
φτάνει κοντά του καί τόν έμ-
τροδίζει.

— Ντροπή σου, Μπουτάτα
τοῦ λέει. Οί άληθινοί άντρες
δέν τά χάνουν μπροστά σ' ό-
ποιανδήποτε συμφαρα καί δέν
αὐτακτονούν.

Μέ τά παλλιά ό Μπουτάτα
άποφασίζει νά υπακούση καί
βάζει τή μπιστόλα στη μέση
του.

"Ο Σάντρο πηγαίνει τώρα
κοντά στόν Ταιμπόρ καί πιά-
νυντάς τον άπό τίς μασχάλες
τόν σηκώνει όρθιο.

— Κουράγιο, καλέ μου φί-
λε, τοῦ λέει προσπαθώντας
νά κρύψη τή συγκίνησί του,

"Ο Θεός είναι μεγάλος. Κανέ-
νας δέν μάς βεβαιώνει πώς ή
Ζολάν είναι νεκρή. Μπορεί μ'
αὐτά που ἔγραψαν νά θέλουν
νά μάς παραισύρουν σέ καιμ-
μιά παγίδα.

"Ο Ταιμπόρ σκουπίζει τά
δάκρυά του καί βρίσκει πώς
δέν είναι άπίθανο, τó σημεί-
ωμα αὐτό νά τó ἔγραψαν οί
Κινέζοι θέλοντας νά τοῦς στή-
σουν παγίδα.

— "Εχεις δίκιο, Σάντρο,
τοῦ άποκρίνεται.

Καί γυρνώντας στοῦς άλ-
λους.

— Πάμε, πρίν ξημερώση,
στό σπίτι που γράφει τó ση-
μείωμα. "Αν βρούμε τή Ζολάν
νεκρή πρέπει νά τήν πάρουμε
μαζί μας γιά νά τήν θάψου-
με. "Αν πάλι μάς ἔχουν στή-
σει παγίδα...

— Θα τοῦς τινάξω ὅλους
στόν αέρα μέ τίς γροθιές μου,
συνεχίζει ό Τίπο - Τίπο.

— Καί γώ μέ τίς κεφαλιές
μου, λέει ό Βάβα.

— "Εγώ μέ τίς κλωτσιές
μου, συνεχίζει ό Μπαγιόκο.

— Καί γώ μέ τή θρυλική
κουμπούρα μου, υπόσχεται ό
Μπουτάτα.

"Ετσι, σέ λίγο, οί ήρωές
μας ξεκινούν γιά νά έπισκε-
φθοῦν τó σπίτι που μέσα σ'
αὐτό βρίσκεται νεκρή ή Ζολάν
Μπροστά μέ τή μπιστόλα έ-
τοιμη στό χέρι προχωρεί ό
Μπουτάτα καθάλα στο λύκο.

Δέν άργούν νά φθάσουν. Τό
σπίτι είναι έρημικό, μακριά
άπό τά άλλα, πνιγμένο μέσα
σέ δέντρα.

— "Εσείς κρυφτήτε ὁλόγυ-
ρα, διατάζει ό Ταιμπόρ. "Εγώ

θα μπῶ μέσα κι' ἂν δῆτε ὅτι ἄργῶ νὰ βγῶ νὰ μπῆτε καὶ σεῖς. Τὰ μάτια σας ὅμως δεκατέσσερα.

— Μὴ φοβάσαι, τοῦ λέει ὁ Τίπο - Τίπο καὶ ἀνειβαίνει σ' ἓνα δέντρο. Ἀφοῦ ἔχετε ἐμένα κοντά σας μὴ φοβόσαστε, κα νενας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς φάῃ μπαμπέσικα.

Ὁ Ταιμπόρ κάνει τὸ σταυρό του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι μὲ σφιγμένη καρδιά. Πού θὰ βρῇ τὸ κουράγιο ν' ἀντικρύσῃ τὴν ἀγαπημένην του Ζολάν νεκρή;

Βρίσκει τὴν πόρτα ἀνοικτὴ καὶ αὐτὸ τὸν κάνει νὰ εἶναι προσεκτικός. Πρὶν διασχίσῃ τὸ φωτισμένο διάδρομο, ἀποφασίζει νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὰ δωμάτια ποὺ ὑπάρχουν δεξιά καὶ ἀριστερά. Τὸ πρῶτο εἶναι ἄδειο. Καθὼς ὅμως μπαίνει στὸ δεύτερο καὶ κά-

Ὁ Ἰνδὸς πυροβολεῖ καὶ ἡ Λεϊλὰ πέφτει...

νει δυὸ βήματα, μιὰ καταπακτὴ ἀνοίγει καὶ πέφτει στὸ κενό, πρὶν προλάβῃ καλὰ - καλὰ ν' ἀντιληφθῇ τί γίνεται.

Εὐτυχῶς ποὺ πέφτει μὲ τὰ πόδια καὶ τὸ ὕψος δὲν εἶναι μεγάλο ὥστε νὰ χτυπήσῃ ἄσχημα. Ἀφοῦ παραπατάει γιὰ λίγο στηρίζεται στὸν τοῖχο καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ ὅλο γυρὰ του. Ξαφνικά, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο φθάνουν ὡς τ' αὐτιά του φωνές. Εἶναι ἀντρικὲς φωνές, βαρεῖες καὶ ἐπιτακτικές.

Μὲ κορυφωμένη περιέργεια ἀνοίγει μιὰ πόρτα τὸ θρυλικὸ παιδί, ὅσο μπορεῖ πιὸ ἀθόρυβα καὶ μπαίνει τώρα στὸ γειτονικὸ δωμάτιο ἀπ' ὅπου ἔρχεται ἡ φωνή. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ρίχνει τὸ Ἑλληνόπαιδο μὲ δυσκολία συγκρατεῖ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ἀλλὰ καὶ φόβου. Βλέπει τὴ Ζολάν, τὴν ἀγαπημένην του συντρόφισσα ζωντανή καὶ ὁρατή, μὲ γυρισμένες τὶς πλάτες καὶ μὲ τὰ χέρια ψηλά. Πίσω της στέκει κάποιος χοντρος μὲ στολὴ ἀστυνόμου καὶ τὴν ἀπειλεῖ μ' ἓνα πιστόλι.

— Ἐμπρός!, τῆς λέει ἐπιτακτικά. Σωθήκαμε πιά τὰ ψέματα, θὰ τὸν πάρω αὐτὸ τὸ βαθὺ ποὺ μοῦ ἔταξε ὁ διοικητής μου. Ἄν δὲν μᾶς πῆς ποῦ μπορούμε νὰ βροῦμε τὸ Παιδί τῶν Λυκῶν αὔριο σὲ περιμένει ἡ κρεμάλα.

Ὁ Ταιμπόρ μένει γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ τί θέλει; Πού εἶναι οἱ Κινέζοι ποὺ ἀχμαλώτισαν τὴ Ζολάν; Κα

θώς όμως διακρίνει για μια στιγμή τὸ ματωμένο ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ μαστιγίου κορμὶ τῆς Ζολάν, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ μ' ἓνα πήδημα φθάνει κοντὰ στὸν Ντούγκλας.

— Γύρισε νὰ σὲ δῶ λιγάκι καὶ γώ!, τοῦ φωνάζει δυνατὰ.

Ὁ Ντούγκλας ξαφνιαάζεται καὶ κάνει ἀπότομα μιὰ στροφή, ἔτοιμος νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη, ἐνῶ ἡ Ζολάν ποὺ γνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Ταμπόρ ἀφήνει μιὰ χαρούμενη κραυγὴ καὶ γυρίζει κι' αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος του, χαμηλώνοντας τὰ χέρια.

Ὁ Ταμπόρ ποὺ βρίσκεται τώρα φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ πιστόλι τοῦ ἀστυνόμου, σκύβει καὶ τὸ δεξί του χέρι, σφιγμένο σὲ μιὰ ἀτσαλένια γροθιά, χτυπάει μὲ δύναμι καὶ μὲ ταχύτητα τὸ ἀντίπαλο καὶ ὠπλισμένο χέρι στὸν καρπὸ. Τὸ πιστόλι τοῦ Ντούγκλας, πέφτει στὸ δάπεδο καὶ ὁ ἴδιος ξεφωνίζει σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ δοκιμάζει.

— Χίλιοι δυὸ σατανάδες, μουγγρίζει, ποιὸς εἶσαι πάλι ἐσύ;

Ὁ Ταμπόρ δὲν τοῦ δίνει καιρὸ νὰ συνεχίσῃ. Τὸν φιλοδωρεῖ μὲ μιὰ γροθιά στὸ σάγονι κι' ὁ ἀστυνόμος βλέπει ξαφνικὰ νὰ λάμπουν ἥλιοι καὶ ἀστέρια στὸ ταβάνι. Ὑστερα χωρὶς νὰ σκεφθῇ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ παράξενο καὶ δυνατό αὐτὸ παιδί, ποὺ ξεφύτρωσε σὰν φάντασμα μπροστά του, τὸ βάζει στὰ πόδια, ἀνεβαίνοντας τρία - τρία τὰ σκαλοπάτια.

Ὁ Σάντρο σκύβει πάνω στὴν ἀναίσθητη κοπέλλα.

Βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ κάνει κάπου εἴκοσι βήματα ὅταν, πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, πετάγεται μιὰ ἀκαθόριστη σιλουέττα καὶ τοῦ μπαίνει μπροστά.

Εἶναι ὁ Μπαγιόκο, ὁ χαζὸς ἀράπης καὶ φίλος τοῦ Μπουτάτα. Μόλις βλέπει τὸν ἀστυνόμο, ὀρμάει κατ' εὐθείαν ἐπάνω του, τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κεφαλιά καὶ τὸν ἀναποδογυρίζει!

Ὁ Ντούγκλας πανικοβάλλεται. Νομίζει πὼς ἔχει νὰ κἀνὴ μὲ φαντάσματα. Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἔρριξε τὴν κεφαλιά ἦταν πραγματικὸς ἀράπης. Κατορθώνει νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ.

Ὁ Τίπο - Τίπο, ποὺ εἶναι κρυμμένος στὴν κορυφὴ ἐνὸς δέντρου, καὶ ἔχει στὸ νοῦ του σχέδια ἡρωϊσμοῦ, ἀκούει κά-

ποιον που τρέχει, σκύβει τὸ κεφάλι του καὶ βλέποντας τὸν Ντούγκλας νὰ προχωρῇ τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος του, νομίζει ὅτι ἔρχεται νὰ τὸν συλλάβῃ!

— Ὦχ!, μ' ἔφαγε μπαμπέσικα, λέει καὶ ἀπὸ τὸν τρόμο του λιποθυμᾷ!

Καθὼς τώρα δὲν κρατιέται ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου τὸ σῶμα του χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει κάτω...

Γιὰ κακὴ ὁμως τύχη τοῦ Ντούγκλας, τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ Τίπο - Τίπο πέφτει πάνω στὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἀνατρέπει.

— Βοήθεια, φαντάσματα πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανό!, φωνάζει ὁ Ντούγκλας καὶ ἀφου παύρνει μερικὲς τοῦμπες στη λώνεται στὰ πόδια του καὶ ἀσχίζει νὰ τρέχῃ πάλι.

Δὲν καταφέρνει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν φαντασιώπων καὶ τοῦ μυστηρίου ὅπως τὸ νομίζει, ὅταν καινούργια λαχτάρα τὸν περιμένει. Τοῦ κόβει τὸ δρόμο τώρα ἓνας ἀράπης, ποὺ εἶναι καθάλας σ' ἓνα λύκο!

— Ἀλτ γιατί σὲ γέμισα τρύπες! τοῦ φωνάζει ὁ ἀράπης, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ θρυλικὸ Μπουτάτα.

— Βοήθεια!, φωνάζει πάλι ὁ Ντούγκλας καὶ οἱ φτέρνες του χτυπᾶνε στ' αὐτιά του ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο. Βοήθεια, μὲ κυνηγοῦν τὰ φαντάσματα!

Πραγματικά, πίσω του ξεχύνεται ὁ Μπουτάτα, καθάλας στὸ λύκο, ἐνῶ ἡ σκουρια

σμένη πιστόλα του ρίχνει στὸ γάμο τοῦ καιραγκιόζη.

Ὁ Ντούγκλας καταφέρνει ἐπιτέλους νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ ὁ Μπουτάτα γυρίζει κοντὰ στὸ σπίτι. Ἐκεῖ τὸν περιμένει μιὰ ἀπυροσδόκητη, μιὰ ἀπίθανη σκηνή: Βλέπει τὴ Ζολάν καὶ τὴ Λεϊλά μαζί.

— Μπα σὲ καλὸ μου, λέει ὁ ἀράπης, μήπως πάθανε τίποτα τὰ μάτια μου καὶ βλέπω τὴ Λεϊλά διπλῇ; Γιατὶ ὅμως ἡ ἄλλη εἶναι ξανθειά; Σίγουρα εἶναι ἡ Ζολάν ποὺ βρῶ κολάκισε!

— Μπουτάτα!, τοῦ φωνάζει ἡ Ζολάν, γιατί στέκεσαι μακριὰ καὶ μὲ κυττάξεις; Δὲ μὲ γνωρίζεις; Εἶμαι ἡ Ζολάν, ποὺ μὲ νομίζατε νεκρή!

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν αὐτοκτόνησα!, λέει τότε ὁ Μπουτάτα Ὅχι πὼς θὰ λυπόμουνα γιὰ μὲνα ἀλλὰ γιὰ τὸ ἄμοιρο τὸ τσουλαυφάκι μου ποὺ θὰ τὸ θάβανε στὴ γῆ!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τρέχει ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ Ζολάν.

Η ΤΣΑ - ΛΙ ΑΠΕΙΛΕΙ

ΕΙΝΑΙ βράδυ. Οἱ ἥρωές μας, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμειναν κρυμμένοι στὸ παλάτι τῆς Λεϊλά, ἀποφασίζουν νὰ βγοῦν, μήπως μπορέσουν καὶ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τῆς πειρατίνης Τσα—Λι ποὺ ἔχει στὴν κατοχὴ τῆς μαζί μὲ μερικὸς Κινέζους ἀκόμη, τὸ περίφημο διαμάντι ποὺ στόλιζε τὸ κεφάλι τοῦ Βούδδα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ταμπόρ,

βλέπει έναν άνθρωπο νὰ προχωρή σκυφτός καὶ μὲ προφύλαξι, σ' ἓναν ἔρημο δρόμο, ἀκολουθώντας τὶς σκιὲς τῶν δέντρων, γιατί ψηλὰ στὸν οὐρανὸ λάμπει ἓνα γεμάτο φεγγάρι. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι Κινέζος!

Ὁ Ταμπόρ ἀνασκιρτάει καὶ τὸν ἀκολουθεῖ. Πίσω του σ' ἄρκετὴ ἀπόστασι, ἀκολουθεῖν ὁ Σάντρο, ἡ Λεϊλά καὶ ὁ Μπουτάτα. Οἱ ἄλλοι ἥρωές μας, ὁ Μπαγιόκο μὲ τὸν Τίπο-Τίπο καὶ τὸ Βάβα, θγῆκαν μόνοι τους στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς πολιτείας καὶ ψάχνουν μήπως μπορέσουν κι' ἀνακαλύψουν κανένα ἵχνος τῶν Κινέζων. Ἡ Ζολιὰν ἔχει μείνει στὸ παλάτι ὥσπου νὰ κλείσουν οἱ πληγές της.

Ὁ Κινέζος κατευθύνεται σ' ἓνα ἐξοχικὸ προάστιο τῆς Ἀλμόρα. Ὁ Ταμπόρ δὲν τὸν χάνει οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του. Κι' ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν βλέπει νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι μιᾶς πόρτας, ριζώνει πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου καὶ παρακολουθεῖ μὲ μισὸ μάτι.

Στὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας κάνει τὴν ἐμφάνισί της μιὰ σιλουέττα ποὺ βλέποντάς την ὁ Ταμπόρ χαμογελάει ἱκανοποιημένος. Ἡ σιλουέττα εἶναι γυναικεία καὶ ἀνήκει στὴ πειρατίνα Τισὰ—Λί!

Ὁ Κινέζος μπαίνει μέσα στὸ σπίτι καὶ ἡ πόρτα κλείνει πίσω του.

Ὁ Ταμπόρ δὲν ἀφήνει τὴν θέσι του ὥσπου νὰ πλησιάσουν κοντά του οἱ φίλοι του.

— Ποῦ πῆγε ἐκεῖνος ποὺ παρακολουθοῦσες; τὸν ρωτᾷ ὁ Σάντρο.

— Μπήκε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τοῦ λέει ὁ Ταμπόρ. Ἦταν Κινέζος. Τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα ἡ Τισὰ—Λί.

— Ἡ Τισὰ—Λί!, λέει ἡ Λεϊλά.

— Ναί. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἐκεῖ μέσα βρίσκεται καὶ τὸ μεγάλο διαμάντι Ἀπορῶ ὅμως, γιατί ἀφοῦ τὸ διαμάντι εἶναι στὰ χέρια τους δὲν φεύγουν ἀλλὰ μένουν ἀκάμῃ στὴν Ἀλμόρα; Ὑπάρχει κάποιο μυστικὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ποὺ πρέπει νὰ τὸ μάθουμε, ἀπόψε κιόλας. Σάντρο, θὰ μπῶ στὸ σπίτι αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

— Θὰ ἔρθω κι' ἐγὼ μαζί σου, λέει τὸ Παιδί τῶν Λύκων.

— Ὁχι τὸν παρακαλεῖ ὁ Ταμπόρ. Ἐνὰς μονάχα, κυκλοφορεῖ καλύτερα σ' ἓνα ξένο καὶ ἄγνωστο σπίτι. Ἐσεῖς θὰ μείνετε ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε σὲ περίπτωσι τοῦ κινδυνεύω.

Ὁ Σάντρο δὲν φέρνει ἀντίρρηση καὶ ὁ Ταμπόρ πᾶν. μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ μὲ ἐπιδέξιες κινήσεις φθάνει στὴν πόρτα. Ἐκεῖ σηκώνεται ὕρθως καὶ ἀφοῦ στήνει γιὰ λίγο τὸ αὐτί του, αποφασίζει νὰ τὴν ἀνοίξῃ...

Τὸ χάλ ποὺ τὸν ὑποδέχεται εἶναι σκοτεινὸ καὶ τὸ θουλικὸ παιδί, ἀφοῦ κλείνει πάλι τὴν πόρτα πίσω του, μένει ἀκίνητος ὥσπου νὰ συνηθίσῃ τὸ σκοτάδι. Ἀφοῦ κα-

τορθώνει τώρα και διακρίνει τὰ διάφορα αντικείμενα γύρω του, έτοιμάζεται νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ ν' ανοίξῃ μιὰ πόρτα. Δὲν προλαβαίνει ὅμως ν' ἀγγίξῃ τὸ πόμολο γιατί μιὰ κρύα καὶ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τὸν καρφώνει στὴ θέσι του.

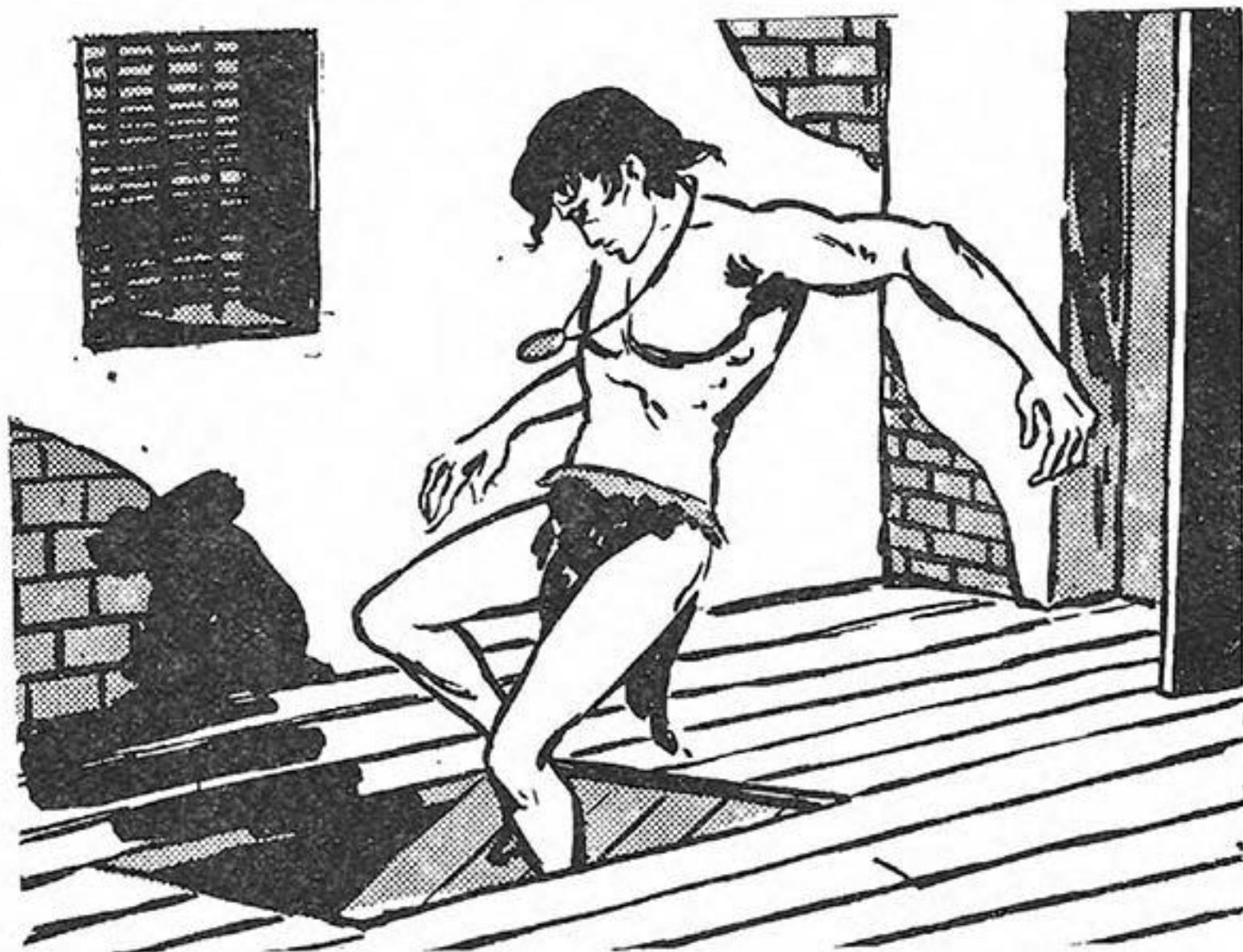
— Ψηλά τὰ χέρια, λευκὲ σατανά!

Ὁ Ταμπὸρ νοιώθει ἓνα κρύο ρίγος στὸ κορμὶ του λὲς καὶ τὸν κατάβρεξαν μὲ παγωμένο νερὸ στὴ μέση τοῦ χειμῶνα. Ἡ φωνὴ ποὺ τὸν ἀπειλεῖ εἶναι τῆς Τσά—Λι καὶ ἀναγκάζεται νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

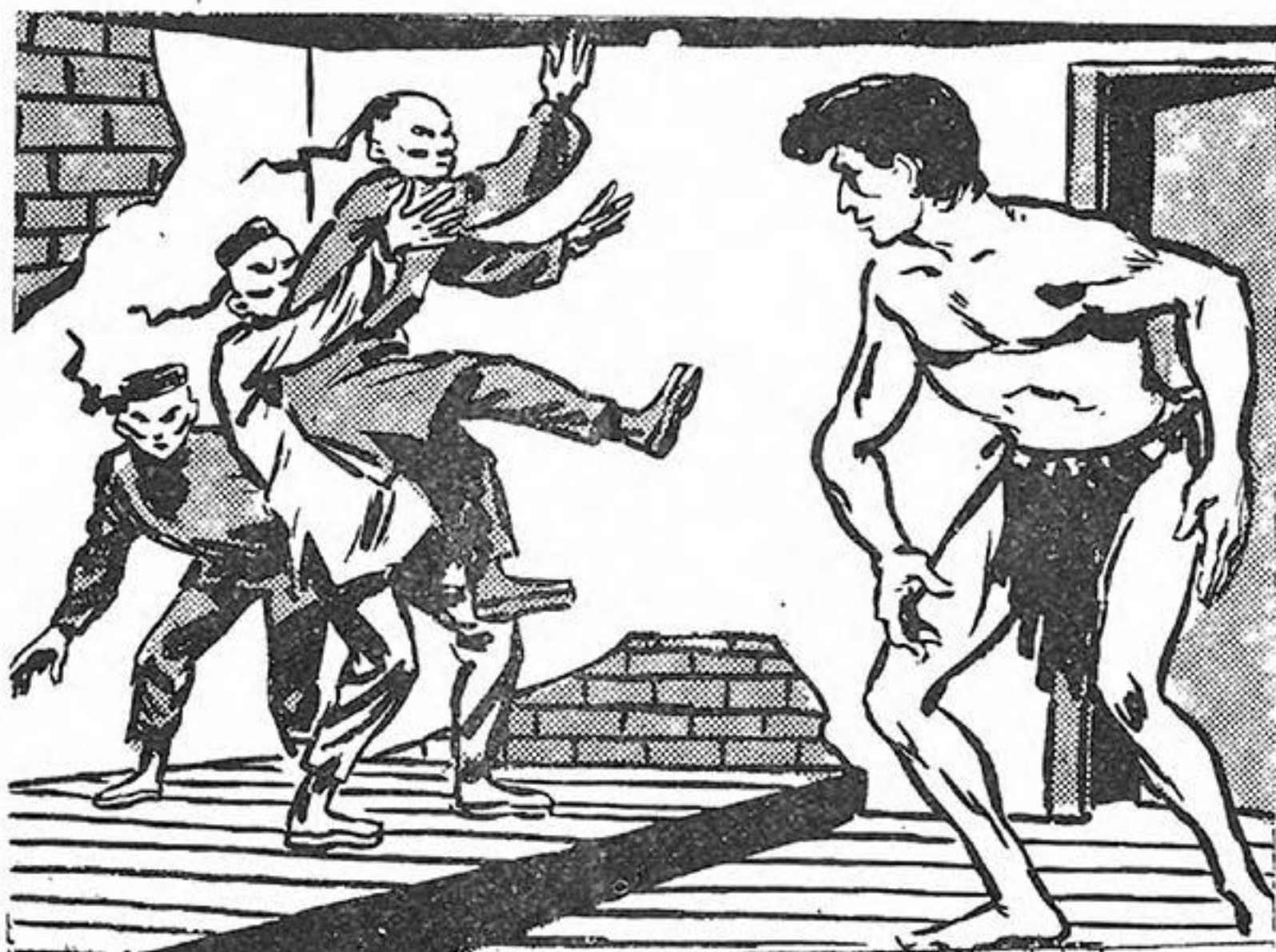
— Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε μέσα, τὸν διατάζει ἡ Κινέζα πειρατίνα.

... Ὑπακούει χωρὶς ἀντίρρηση. Τὸ δωμάτιο ποὺ μπαίνει εἶναι σκοτεινὸ καὶ ἐλπίζει πὼς ἂν μπῇ πίσω του ἡ Τσά—Λι, θὰ τὴν αἰφνιδιάσῃ καὶ θὰ τὴν ἀφοπλίσῃ. Μὰ τὸ σκοτάδι διαλύεται ἀμέσως κι' ἔτσι ἡ πανούργα πειρατίνα τὸν κρατᾷ στὸ χέρι καὶ ἡ ζωὴ του ἐξαρτᾶται μονάχα ἀπὸ τὸ δάχτυλό της. Ἄν τὸ πιέσῃ, πάνω στὴ σκανδάλῃ, ἡ σκοτεινὴ κἀννη τοῦ πιστολιοῦ ποὺ σημαδεύει τὸ στήθος του θὰ τοῦ στείλῃ τὸ θάνατο!

— Πήγαινε στὸν τοῖχο!

Μιὰ καταπακτὴ ἀνοίγει καὶ ὁ Ταμπὸρ πέφτει μέσα.

Ἐκσφενδονίζει με δύναμι τὸν Κινέζο.

τὸν ἀπειλεῖ με τὴν κρούα σὰν ἀτσάλι φωνή της.

Ὁ Ταμπὸρ καὶ πάλι ὑπακούει. Μὲ τὰ χέρια πάντα ψηλά, στηρίζει τὴν πλόπη του στὸν τοῖχο. Ἡ πειρατίνα πηγαίνει στὸν ἀπέναντι τοῖχο κι' ἔτσι βρίσκονται τώρα ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Τὰ μάτια τῆς Κινέζας ἀστράφτουν ἀπὸ μῖσος.

— Ποῦ εἶναι τὸ διαμάντι; ρωτᾷ κοφτὰ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Ταμπὸρ τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή. Τὶ ἐρώτησι εἶναι αὕτη ποῦ τοῦ κάνει;

— Τὸ διαμάντι; τῆς ἀπαντάει. Τὶ θέλεις νὰ πῆς, Τσά—Λί;

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά τὶ

θέλω νὰ πῶ. Σὲ ρωτῶ ποῦ ἔχεις τὸ διαμάντι! Ἄν δὲν μοῦ ἀπαντήσης θὰ πεθάνης!

— Τὸ διαμάντι τὸ ξέρεις ἐσὺ ποῦ εἶναι, τῆς λέει ὁ Ταμπὸρ. Κι' αὕτη τὴ στιγμή ἂν κρατοῦσα ἐγὼ τὸ πιστόλι καὶ σὲ ἀπειλοῦσα, θὰ σοῦ ἔκαινα τὴν ἴδια ἐρώτησι.

— Φαίνεται πὼς βαρέθηκες τὴ ζωὴ σου, γρυλλίζει ἡ Κινέζα. Ἀφοῦ δὲν μιλάς, πέθνε, λοιπόν!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀρχίζει νὰ πιέζη ἐπικίνδυνα τὴ σκανδάλη.

— Στάσου!, φωνάζει ὁ Ταμπὸρ ἐνῶ χοντρές σταγόνες παγωμένου ἰδρώτα ἀναβλύζουν ἀπὸ μέτωπό του. Δὲν καταλαβαίνω τὶ μοῦ λές.

— Καταλαβαίνεις πολύ καλά, καταραμένο παιδί! του απαντιάει ἡ Κινέζα. Ἐχθὲς τὸ θρόνιόν κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς μου εἶχε πάνω του τὸ διαμάντι κι' ἐρχόταν ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ, τὸν σταμάτησε ὅμως στὸ δρόμο μιὰ μάγισσα καὶ τοῦ τὸ πήρε!

— Μιὰ μάγισσα!, λέει παρξενεμένος ὁ Ταιμπόρ.

— Ναί, μιὰ ωραία Ἰνδὴ ποὺ ξέρει νὰ κάνῃ μάγια. Ὅταν ἦρθε ἐδῶ ὁ ἄνθρωπός μου ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἀντὶ γιὰ τὸ διαμάντι μιὰ πέτρα! Τὴ μάγισσα ἐστὶ τὴν ἔστειλες, καταραμένο παιδί! Πές μου, λοιπόν, σὲ ποιο μέρος βρίσκεται τὸ διαμάντι;

Τὸ θρυλικὸ παιδί ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει. Κάποιος ἄλλος μπήκε στὴ μέση κι' ἔβαλε στὸ χέρι του τὸ μεγάλο διαμάντι τοῦ Βούδδα καὶ ἡ Τσά—Λι νομίζει πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ κάτοχός του.

— Τσά—Λι, σὲ βεβαιώνω πὼς δὲν ξέρω τίποτε, τῆς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο ἐνῶ τὰ μάτια του δὲν ἀφήνουν οὔτε στιγμή τὸ δάχτυλό τῆς Κινέζας τοῦ ἔχει μείνει καρφωμένο πάνω στὴ σκανδιάλη.

— Πολὺ καλά, λέει ἡ σκληρὴ πειρατῖνα. Πήγαψε τώρα νὰ ἀνταμώσῃς τοὺς προγόνους σου!

Τὸ δάχτυλό της συσπᾶται καὶ ὁ Ταιμπόρ καταλαβαίνει πὼς ἦρθε τὸ τέλος του καὶ τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Κλείνει τὰ μάτια του καὶ περιμένει ν' ἀκούσῃ

τὸν πυροβολισμό καὶ νὰ νοιώσῃ τὴ σφαῖρα νὰ καρφώνεται στὸ στήθος του...

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

 ΣΑΝΤΡΟ, τὸ δεύτερο Ἑλληνόπουλο, περιμένει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς πειρατῖνας, κρυμμένος ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς θάμνους. Γιὰ πέρα βρίσκονται κρυμμένοι ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Λεϊλά.

Ἐχει τὸ μάτι του διαρκῶς καρφωμένο στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ περιμένει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ φανερωθῇ ὁ Ταιμπόρ ὅταν, γιὰ μιὰ στιγμή, ἕνας ὑποπτος θόρυβος ποὺ ἀκούγεται πρὸς τὰ δεξιὰ του, τὸν ἀναγκάζει νὰ στρέψῃ ξαφνιασμένος τὸ βλέμμα του.

Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει τὸν κάνει νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀναπνοή του ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ τὰ χόρτα σέρνεται ἕνας ἄνθρωπος κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι Κινέζος ἀλλὰ Ἰνδός! Στὰ χέρια του κρατᾷ ἕνα κουτὶ κι' ἕνα τόξο.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ἰνδὸς σταματᾷ νὰ ἔρπη καὶ σηκώνεται στὰ γόνατά του. Ἀφοῦ κυττάζει γιὰ λίγο ὀλόγυρά του καὶ βεβαιώνεται πὼς δὲν τὸν βλέπει κανεὶς, κάνει κάτι παράξενο. Ἀνοίγει τὸ κουτὶ καὶ στὸ ἀνοιγμά του τοποθετεῖ κάθετο τὸ βέλος. Τὴν ἐπόμενη στιγμή τὸ βέλος ἀρχίζει νὰ τυλίγεται ἕνα μικρὸ φιδάκι. Ὅταν τυλίγεται ὅλο ὁ Ἰνδὸς κάνει κάτι ἀκόμα

πιό παρὰξενο. Τοποθετεῖ τὸ βέλος μὲ τὸ φίδι στὸ τόξο του, τεντώνει τὴ χορδὴ ὅσο μπορεῖ, σηματοθεῖ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ καί, σὲ λίγο, τὸ τόξο μὲ τὸ φίδι σκίζει τὸν αἰέρα καὶ χάνεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ παρὰξενος Ἰνδὸς ἔτοιμάζεται τώρα νὰ φύγῃ ὅταν, ξαφνικά, δυὸ Κινέζοι ξεπροβάλλουν, τὸν βλέπουν καὶ χωρίς δισταγμὸ ρίχνονται πᾶνω του.

Πρὶν ὁ Ἰνδὸς προλάβῃ νὰ φύγῃ, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ Κινέζους τοῦ ἐφαρμόζει μιὰ γρήγορη λαβὴ στὸ σβέρκο του, τὸν σηκώνει ψηλὰ κι' ὕστερα ἓνα «κράκ» ἀκούγεται ποὺ κάνει τὸ Παιδί τῶν Λύκων τοῦ παρακολουθεῖ κρυμμένο τὴ σκηνή, ν' ἀνατριχιάσῃ σύγκορμο. Δὲν θέλει καὶ πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ Ἰνδοῦ εἶναι σπασμένη.

Ὁ Κινέζος πετάει τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ ἀντιπάλου του κάτω καὶ λέει στὸν σύντροφό του:

— Βάζω στοίχημα πῶς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι Ἰνδοὶ κρυμμένοι στὸν κήπο. Πρέπει νὰ ψάξουμε πίσω ἀπὸ κάθε θάμνο καὶ κορμὸ δέντρου.

Ὁ Σάντρο νοιώθει τὸ αἷμα νὰ φλογίζει τὸ κεφάλι του. Εἶναι σίγουρος πῶς σὲ λίγες στιγμὲς θὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπος αὐτῶν τῶν δυὸ τραμερῶν Κινέζων πού, μὲ μιὰ μονάχα λαβή, μποροῦν νὰ σκοτώσουν τὸν ἀντίπαλό τους.

Τοὺς βλέπει τώρα νὰ πλησιάζουν κοντά του καὶ νὰ ξαφνιάζονται μόλις τὸν ἀντικρύζουν!

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ συνέλθουν. Πετάγεται ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀρπάζει ἓναν Κινέζο καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τοῦ ἄλλου μὲ δύναμι.

Τὰ δυὸ σῶματα συγκρούονται καὶ κυλιοῦνται κάτω. Γρήγορα ὅμως, οἱ Κινέζοι σηκώνονται ἐπάνω καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅμως δὲν εἶναι μόνο του τὸ θρυλικὸ παιδί. Πίσω του ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ Μπουτάτα, ὁ κωμικὸς ἀράπης.

— Τὶ συμβαίνει ἐκεῖ πέρα, ἀφέντη; τοῦ λέει.

Καὶ καθὼς ἀντικρύζει τοὺς δυὸ Κινέζους, ἔτοιμους νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ φίλου του, τὸ τσουλούφι του σηκώνεται ψηλὰ ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Μπα σὲ καλὸ σας!, λέει τώρα θὰ δῆτε, κιτρινιαῖρηδες. Ἀπὸ κίτρινους θὰ σὰς κάνω μαύρους!

Καὶ χωρὶς ἀργοπορία, τραβάει τὴ μπιστόλα του, τὴν κρατάει ἀπὸ τὴν σκουριασμένη κάννη καὶ ὀρμάει ἐναντίον τους. Πρὶν οἱ Κινέζοι προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους βλέποντας νὰ φανερώνεται μπροστά τους ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης, δέχονται στὰ κεφάλια τους ἀπὸ ἓνα τραμερὸ χτύπημα ὁ καθεὺνας καὶ σωριάζονται μονοκόμματοι κάτω, χάνοντας τὶς αἰ-

σθήσεις τους.

Μὰ εἶναι γραφτὸ φαίνεται, νὰ μὴ σταματήσουν οἱ ἐκπλήξεις ὡς ἐδῶ. Ἐνῶ ὁ Μπουτάτα καὶ ὁ Σάντρο εἶναι σκυμιμένοι πάνω στοὺς δυὸ ἀναίσθητους Κινέζους, μιὰ σπαρακτική φωνὴ ἀντηχεῖ πίσω τους. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Λεϊλά!

Ὁ Σάντρο ἀνορθώνεται καὶ στρέφει τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος της. Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει κάνει τὸ μυαλό του νὰ σαλέψῃ. Ἕνας Ἰνδὸς σκοπεύει τὴν κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ μ' ἓνα πιστόλι καὶ πρὶν ὁ Σάντρο προλάβῃ νὰ κάνῃ τὴν παραιμιακὴν κίνησιν, ὁ Ἰνδὸς πιέζει τὴ σκοινιά καὶ ἡ Λεϊλά πέφτει...

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων ἀφήνει μιὰ ἀναρτήρη κραυγὴ καὶ μὲ ἓνα πήδημα φθάνει κοντὰ στὸν Ἰνδό. Ἡ γροθιά του τινάζεται τότε μὲ μανία, βρίσκει τὸν κακούργο στὸ κεφάλι

Ὁ Μπουτάτα ὁρμάει ἐναντίον του ἐξαγριωμένος.

καὶ τὸν ρίχνει κάτω, ἀναίσθητο ἢ νεκρό.

Ὁ Σάντρο σηκώνει τώρα στὴν ἀγκυαλιά του τὴ Λεϊλά, ποὺ τὸ πρόσωπό της εἶναι ἀνέκφραστο καὶ χλωμό καὶ ἐνῶ ἡ καρδιά του πλημμυρίζει ἀπὸ σπαραγμὸ καὶ θλίψιν, φωνάζει στὸν ἀράπη ποὺ τρέχει ἐκείμη τὴ στιγμὴ κοντὰ του:

—Μπουτάτα, μείνε ἐδῶ νὰ ὑποστηρίξῃς τὸν Ταιμπόρ, ὃν χρειαστή. Ἐγὼ πιάω τὴ Λεϊλά στὸ παλάτι...

Καὶ χωρὶς καθυστέρησιν μὲ τὴ Λεϊλά στὴν ἀγκυαλιά του, τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ πόδια του. Πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴ της καὶ ἂν εἶναι ἄσχημα χτυπημένη νὰ φωνάξῃ ἓνα γιατρό...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΧΤΥΠΑ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, μέσα στὸ σπίτι τῆς Κινέζας πειρατίνας, συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Ὁ Ταιμπόρ, μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ τῆς Τσά—Λί, κλείνει τὰ μάτια του καὶ περιμένει τὸ θάνατο ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ... Ἀντὶ ὅμως ν' ἀντηχήσῃ ὁ πυροβολισμὸς καὶ ἡ σφαῖρα νὰ τρυπήσῃ τὴν καρδιά του καὶ νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, ἀντηχεῖ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πειρατίνας.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ ἡ σκηνὴ ποὺ ἀντικρύζει τὸν κάνει γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὰ χάσῃ. Ἡ Τσά

—Λὶ ἔχει πετάξει τὸ πιστόλι καὶ σκύβοντας πιάνει τὸ δεξιὸ πόδι της. Ἀπὸ τὸ στόμα της βγαίνουν ἄσπροι ἀφροὶ ἐνῶ τὰ μάτια της ἔχουν πεταχτῇ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ὁ Ταμπὸρ τρέχει κοντὰ της μὰ, πρὶν προλάβῃ νὰ τὴν ἀγγίξῃ ἢ νὰ τῆς πῇ λέξι, ἡ Κινέζα πειρατίνα πέφτει νεκρὴ κάτω!

Κάποιος ἀόρατος ἐχθρὸς τῆς χάρισε τὸ θάνατο τῇ στιγμῇ ποὺ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη γιὰ νὰ στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο.

Ποιὸς ἄμως ἦταν αὐτὸς ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς τῆς πειρατίνας; Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ πεθάνῃ χωρὶς νὰ τὴν ἀγγίξῃ κανεὶς;

Ὁ Ταμπὸρ στρέφει τὸ βλέμμα του ἐνὰ γύρο, στοὺς τοίχους, στὸ πάτωμα στὸ ταβάνι, καὶ δὲν ἀργεῖ ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὸ τὸν ἐχθρὸ, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ ἓνα βέλος ποὺ ἔχει καρφωθῇ ψηλὰ στὸν τοῖχο, κοντὰ στὸ ταβάνι.

..«Φαίνεται πῶς τὴν χτύπησε πρῶτα, συλλογίζεται ὁ Ταμπὸρ, κι' ὕστερα καρφώθηκε στὸν τοῖχο».

Καθὼς ἄμως ἀπὸ περιέργεια ἐξετάζει τὸ σῶμα τῆς νεκρῆς Τισά—Λὶ γιὰ νὰ δῇ ἂν ὑπάρχει καμιμιὰ πληγὴ, δὲν βλέπει τίποτε τέτοιο. Οὔτε ἵχνος αἵματος δὲν ὑπάρχει. Τότε; Πῶς πέθανε; Ποιὸς τὴν σκότωσε;

Ἐνῶ τ' ἀναπάντητα αὐτὰ ἐρωτήματα τοῦ βασανίζουν τὸ μυαλό, στηριγμένος καθὼς εἶ

Ἀπὸ τὸ βέλος ξετυλίγεται ἓνα φίδι.

ναι στὸν τοῖχο, κυττάζοντας πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ βρίσκεται μπροστά του, νοιώθει κάτι νὰ σφυρίζῃ, νὰ περνᾷ ξυστὰ στὸ πρόσωπό του καὶ νὰ καρφώνεται στὸν τοῖχο.

Ξαφνιάζεται καὶ τινάζεται ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἦταν καιρὸς. Ἀπὸ τὸ καρφωμένο βέλος βλέπει νὰ ξετυλίγεται ἓνα λεπτὸ φιδάκι, νὰ ταλαντεύεται στὸν ἀέρα καὶ νὰ πέφτῃ στὸ πάτωμα.

Τὸ θρυλικὸ παιδί, βλέποντας τὸ φίδι, λύνει καὶ τὸ αἶνιγμα τοῦ μυστηριώδους θανάτου τῆς Τισά—Λί. Στὸ βέλος, ποὺ εἶναι καρφωμένο κοντὰ στὸ ταβάνι, θὰ ὑπῆρχε ἄλλο φίδι τὸ ὁποῖο ἀφοῦ κατέβηκε, δάγκαισε τὴν Κινέζα τὴ στιγμῇ ποὺ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη κι' ὕστερα ἐξαφανίστηκε, μπαίνοντας

Ίσως σὲ κοιμισιὰ τρύπα.

Ποιὸς ὅμως ἦταν ἐκεῖνος ποὺ πετάει αὐτὰ τὰ βέλη μὲ τὰ φίδια; Ίσως κάποιος ἐχθρὸς τῆς Τσά—Λί, ἴσως ἐκεῖνος ποὺ τῆς ἔκλεψε τὸ διαμάντι.

Τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο κινεῖται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἀποφασίζει νὰ φύγῃ. Σβύνει τὸ φῶς καὶ βγαίνει στὸ διάδρομο. Ἀπὸ κεῖ προχωρεῖ στὰ σκοτεινὰ πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγει μὲ προφύλαξι. Δὲν κάνει οὔτε πέντε βήματα ὅταν ἓνα βέλος σφυρίζει λίγα ἑκατοστὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ αὐτί του. Σκύβει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα θόμνο. Ἀπὸ κεῖ σέρνεται ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μπορεῖ καὶ σὲ λίγο βγαίνει στὸ δρόμο καὶ τὸν κατατίνει ἡ σιγαλιὰ τῆς νύχτας.

Φθάνοντας στὸ παλάτι τῆς Λεϊλά βρίσκει τὸν Σάντρο ἀναστατωμένον καὶ τὴ Λεϊλά ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι.

— Τὶ συνέβη; ρωτᾷ παραξενεμένο τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Σάντρο τοῦ διηγεῖται τὴ σκηνὴ τοῦ τραυματισμοῦ τῆς Λεϊλά, καὶ τὸν πληροφορεῖ πῶς ἡ πληγὴ της, εὐτυχῶς, δὲν εἶναι ἐπικίνδυνη.

— Καὶ ὁ Μπουτάτα; ρωτᾷ ὁ Ταμπόρ, ἀφοῦ διηγεῖται στὸν Σάντρο τὴ δική του περιπέτεια ποὺ κατέληξε στὸ θάνατο τῆς Τσά—Λί.

— Ὁ Μπουτάτα ἔμεινε πίσω, στὸν κήπο, τοῦ λέει ὁ Σάντρο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταμπόρ συννεφιάζει.

— Πρέπει νὰ γυρίσω πίσω

νὰ δῶ, λέει στὸ Σάντρο.

Χωρὶς καθυστέρησι γυρνάει στὸ σπίτι τῆς Τσά—Λί μὰ δὲν βρίσκει κανέναν οὔτε στὸν κήπο οὔτε στὸ σπίτι. Ὁ Μπουτάτα ἔχει γίνῃ ἄφαντος φαίνεται πῶς κάποιος τὸν ἔχει αἰχμαλωτίσει καὶ πῶς ὁ ἄρραπης θὰ βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Ποιοὶ ὅμως τὸν ἔχουν αἰχμαλωτίσει;

Μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά ἀπὸ θλίψι, ὁ Ταμπόρ γυρνάει στὸ παλάτι τοῦ μαχαιραγιᾶ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΟΙ ΚΩΜΙΚΟΙ φίλοι τῶν παιδιῶν γυρνοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στοὺς νυχτωμένους δρόμους τῆς Ἀλμόρα, μήπως συναντήσουν τὴν πειρατινα Τσά—Λί, χωρὶς στὸ μεταξύ νὰ ξέρουν ὅτι ἡ Κινέζα εἶναι νεκρή. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βάβα, ποὺ βρίσκεται μαζί μὲ τὸ Μπαγιόκο, βλέπει μιὰ ὡραία γυναῖκα νὰ προχωρῇ στὸ δρόμο, νὰ στέκεται γιὰ μιὰ στιγμή κι' ὕστερα νὰ προχωρῇ πάλι. Ὑστερα ξαναστέκεται. Κάποιος τὴν πλησιάζει, τῆς ψιθυρίζει κάτι στὸ αὐτί καὶ ἀφού χωρίζουν ἡ ὡραία Ἰνδὴ προχωρεῖ στὸ δρόμο της.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ φαίνεται ὑπόπτη, λέει ὁ Βάβα καὶ ξεκινάει πίσω της.

Ὁ Μπαγιόκο τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ αὐτί καὶ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῇ στὸ δρόμο.

— Ἐσὺ πήγαινε νὰ βρῇς

τὸν Τίπο - Τίπο, τοῦ λέει. Ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω τῇ γυναίκα.

Καὶ συνεχίζει ἀμέσως τὴν παρακολουθησί της.

«Ἄν βρῶ τὸ μεγάλο διαμάντι, συλλογίζεται ὁ ἀράπης, θὰ τὸ σπάσω σὲ πολλὰ κομμάτια καὶ θὰ τὸ μοιράσω στοὺς φίλους μου».

Ἄν ἦταν ἄλλος, ἴσως νὰ μὴν ἀκολουθοῦσε τὴν ὥραία αὐτὴ Ἰνδὴ. Ὁ χαζὸς ὅμως Μπαγιόκο, ποὺ τὸ ἐνστικτό του ἀντικαταστεῖ τὸ μυαλό του, μυρίζει πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔχει κάποια σχέσι μὲ τὸ χαιμένο διαμάντι.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο ὁ Μπαγιόκο. Ἡ ὥραία Ἰνδὴ, ἀφοῦ διασχίζει ἕναν ἔρημο δρόμο μπαίνει σ' ἕνα ἀπόμερο σπίτι.

Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας τραουσιάζεται ἕνας φαλιακρὸς Ἰνδὸς καὶ ὑποκλίνεται ὡς τῇ γῇ.

— Ἐλα μαζί μου, Ἀσάν, τοῦ λέει ἡ γυναίκα.

Μπαίνει σ' ἕνα δωμάτιο καὶ κλείνει τὴν πόρτα πίσω της.

— Τὶ ἔγινε μὲ τὴν Τσά—Λί; τὸν ρωτάει.

— Γιατάκα, ἀπαντᾷ ὁ Ἰνδὸς, ἡ διαταγή σου ἐκτελέστηκε. Ἡ Κινέζα πειρατίνα ποὺ τῆς πήραμε τὸ διαμάντι εἶναι νεκρή. Ὅμως...

— Τὶ ἄλλο συνέβη; τὸν ρωτάει ἡ ὁμορφὴ Γιατάκα.

— Δυὸ ἀπὸ τοὺς δούλους σου βρέθηκαν νεκροὶ στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Τσά—Λί.

— Τοὺς σκότωσε ἡ Κινέζα; ρωτάει ἡ Ἰνδὴ καὶ τὰ μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ μί-

σος.

— Ὅχι τῆς ἀπαντᾷ ὁ Ἰνδὸς. Τοὺς σκότωσε ἕνας λευκός.

— Λευκός!, κάνει ἡ Γιατάκα καὶ σηκώνεται μὲ μιᾶς ἐπάνω. Ξέρω ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ λευκός. Εἶναι τὸ Παιδί τῶν Λύκων ἢ ἕνα ἄλλο παιδί ποὺ ἀκόμα δὲν ξέρω τὸ ὄνομά του. Ἐχουν βάλει σκοπὸ νὰ πάρουν τὸ διαμάντι ἀπὸ τὴν Τσά—Λί καὶ βάζω στοίχημα πὼς τώρα θὰ ἔμαθαν πὼς τὸ διαμάντι εἶναι στὰ χέρια μου Ἀσάν...

— Στὶς διαταγές σας, Γιατάκα!

— Οἱ δυὸ αὐτοὶ λευκοὶ πρέπει νὰ πεθάνουν!

— Θὰ πεθάνουν, Γιατάκα! Ὅμως...

— Συμβαίνει μήπως τίποτε ἄλλο, Ἀσάν;

— Ναί. Συλλάβαμε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Τσά—Λί, ἕναν ἀράπη. Παιρμόνευε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο. Χρειάστηκε νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦμε τρεῖς γιὰ νὰ τὸν κάνουμε καλά. Εἶναι πολὺ χειροδύναμος.

— Τὶ τὸν κάνετε, Ἀσάν; τὸν σκοτώσατε;

— Ὅχι, τὸν φέρουμε ἐδῶ, δεμένον, ἀφοῦ τοῦ βάλουμε ἕνα πανὶ στὰ μάτια.

Ἡ Γιατάκα μένει γιὰ λίγο σκεπτικὴ.

— Αὐτός, ὁ ἀράπης ἀνήκει σίγουρα στὴ συντροφιά τῶν δυὸ λευκῶν, λέει στὸν Ἀσάν. Πρέπει κι' αὐτὸς νὰ πεθάνη.

— Ἄν θέλετε νὰ πεθάνη θὰ τὸν σκοτώσω ἐγὼ μὲ τὰ χέρια μου, τῆς ἀπαντᾷ πρό-

θυμος ο 'Ινδός.

Περιμένει την απάντησι της όμορφης 'Ινδής, μὰ αυτή άργεί νά του τή δώση. Τά χείλη της έχουν άνοίξει σέ ένα μυστηριώδες χαμόγελο.

— 'Ασάν, λέει στον 'Ινδό, ο άράπης δέν πρέπει νά πεθάνη. Φέρε μου ένα χαρτί και ένα μολύβι σέ παρακαλώ...

* * *

Ο Μπουτάτα, κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο, μοιάζει σάν θηρίο στο κλουβί του. Του έχουν λύσει τά χέρια και τά πόδια και κάνει συνεχώς βόλτες. Πότε - πότε τραιάει τόν τσουλούφι του από τόν καιό του και μουνιμουνιζει:

— "Αν βγώ από εδώ μέσα, αλλοίμονό σας! Θα σας στήσω όλους μπροστά μου και θα σας συντρίψω με τή μπιστόλα μου. Καθώς είμαι μάλιστα και καλός σκοπευτής δέν θα

Ο Μπαγιόκο παρακολουθεί την όμορφη 'Ινδή.

Ο Ταμπόρ ξεδιπλώνει τόν γράμμα που του έδωσε ο Μπουτάτα.

χαλάσω δεύτερη σφαίρα για τόν καθένα σας. Μπα σε καλό σας, με συγχύσατε και θα μαθήση τόν ώραίο μου τσουλούφι!

Πότε - πότε, άρπάζει τόν πόμολο της πόρτας και δοκιμάζει νά τήν άνοίξη. Η πόρτα όμως αντίστέκεται στην τρομακτική του δύναμι.

Μια όμως απ' όλες τις φορές ή πόρτα άνοίγει! Ο άράπης δέν μπορεί νά πιστέψει στα μάτια του! Πώς έγινε αυτό;

Βγαίνει από τόν δωμάτιο και προχωρεί ανάμεσα από μερικά έπιπλα. Ξαφνικά μια πόρτα άνοίγει στο βάθος και παρουσιάζονται δυό πρόσωπα. Τό ένα είναι μια ώραία γυναίκα και τόν άλλο ένας 'Ινδός. Ο Μπουτάτα κρύβεται πίσω από ένα έπιπλο και ά-

κούει τὴ συζήτησί τους.

— Πάρε αὐτὸ τὸ χαρτὶ καὶ πῆγαινε νὰ πάρῃς τὸ διαμάντι καὶ νὰ μοῦ τὸ φέρῃς, τοῦ λέει. Θὰ δῆς ποῦ τὸ ἔχω κρυμμένο, διαβάζοντας τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ. Σοῦ ἔχω καὶ ἓνα σχέδιο στὸ χαρτὶ γιὰ νὰ τὸ βρῇς πιὸ εὐκόλῃ. Θέλω μὴ νάχα νὰ πᾶς αὔριο τὸ βράδυ, ὄχι πιὸ πρίν.

Ὁ Ἰνδὸς παίρνει τὸ χαρτὶ καὶ τὸ βάζει στὴ ζώνη του.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς, Γιατάκα, τῆς λέει.

Ὁ Μπουτάτα σηκώνει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι καὶ τοὺς βλέπει νὰ χωρίζονται καὶ νὰ φεύγουν. Σηκώνεται τώρα ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προχωρεῖ στὸ διάδρομο. Φθάνοντας ὅμως στὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν προηγουμένως οἱ δυὸ Ἰνδοί, τὸ μάτι του διακρίνει στὸ πάτωμα ἓνα χαρτὶ.

Ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ τρύπα βγαίνει ἓνα φίδι...

Μὲ τὸν ἀναίσθητο Ταμπὸρ στὸν ὦμο του τρέχει...

Τὸ σηκώνει μὲ περιέργεια καὶ βλέπει πὼς πάνω του εἶναι σχεδιασμένο κάτι. Ὁ Μπουτάτα δὲν ξέρει νὰ διαβάσῃ τὰ γράμματα μὰ, βλέποντας τὸ σχέδιο, καταλαβαίνει πὼς εἶναι τὸ χαρτὶ ποὺ ἔδωσε ἡ γυναῖκα στὸν Ἰνδὸ γιὰ νὰ βρῇ τὸ διαμάντι. Φαίνεται πὼς φεύγοντας, ὁ Ἰνδός, τοῦ ἔπεσε τὸ χαρτὶ χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ εἶδῃ.

Ὁ Τισουλούφης τὸ σφίγγει στὴ χούφτα του καὶ ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα βγαίνει ἔξω.

— Τὴ γλύτωσα!, μουρμουρίζει.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὅταν ἓνας ἴσκιος πηδάει ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ ρίχνεται ἐπάνω του.

Ὁ Μπουτάτα παραπατάει ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ δέχτηκε ξαφνικὰ πάνω του μὰ δὲν πέφτει. Ἀρπάζει τὸν ἄνθρωπο

που ἔχει σκιαρφαλώσει στὸν ὦμο του, τὸν κατεβάζει καὶ πρὶν καλὰ - καλὰ τὸν κυττά-
ξη ποιὸς εἶναι, τοῦ δίνει μιὰ τραμερὴ γροθιά στὸ σαγόνι.

Ὁ ἄνθρωπος πέφτει, ἀφή-
νοντας ἓνα βογγητὸ πόνου.
Μόλις ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ ἀ-
ράπης τὸν γνωρίζει. Εἶναι ὁ
φίλος του ὁ Μπαγιόκο!

— Μπα σὲ καλὸ σου, ποῦ
βρέθηκες ἐδῶ, ἵπποπόταιμε;
τοῦ λέει καὶ σκύβοντας, τὸν
φορτώνει στὴν πλάτη του καὶ
ξεκινᾷ γιὰ τὸ παλάτι τῆς
Λεϊλά.

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΠΕΦΤΕΙ ΣΕ ΠΑΓΙΔΑ

Η ΧΑΡΑ τῶν παιδιῶν δὲν
περιγράφεται βλέπαν-
τας τὴν πόρτα ν' ἀνοί-
γῃ καὶ νὰ παρουσιάζεται ὁ
Μπουτάτα μὲ τὸ Μπαγιόκο.

— Ποῦ ἦσουν; τὸν ρωτᾷ
ὁ Ταμπόρ.

— Πῆγα γιὰ ψάρεμα, τοῦ
ἀπαντᾷ ὁ Μπουτάτα. Πῆγα
νὰ ψαρέψω τὸ διαμάντι.

— Καὶ τὸ ψάρεψες; τὸν ρω-
τᾷ ὁ Σάντρο.

Ὁ Μπουτάτα βγαίνει μὲ πε-
ρηφάνεια τὸ χαρτὶ ποὺ βρῆκε
στὸ σπῆτι ποὺ τὸν εἶχαν φυλα-
κισμένο οἱ Ἰνδοὶ καὶ τὸ δίνει
στὸν Ταμπόρ.

— Νὰ τὸ διαμάντι!, τοῦ
λέει.

Ὁ Ταμπόρ ἀνοίγει τὸ χαρ-
τὶ μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δια-
βάσῃ καὶ τὸ δίνει στὸν Σάν-
τρο. Ἐκεῖνος σκύβει πάνω
του μὲ περιέργεια καὶ καθὼς
διαβάσει τὸ πρόσωπό του φω-
τίζεται.

— Ἐχει δίκιο ὁ Μπουτά-
τα, λέει στὸν Ταμπόρ. Τὸ χαρ-
τὶ αὐτὸ λέει τὴ διεύθυνσι τοῦ
σπιτιοῦ ποὺ βρίσκεται τὸ χα-
μένο διαμάντι καὶ ἓνα σχέδιο
τῆς κρύπτης ποὺ τὸ ἔχουν φυ-
λαγμένο. Ἡ κρύπτη ὑπάρχει
στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ τοί-
χου ἐνὸς σπιτιοῦ.

Ὁ Ταμπόρ ἀρπάζει μὲ λα-
χταίρα τὸ χαρτὶ καὶ τὰ μάτια
του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

— Ποῦ τὸ βρήκες; ρωτᾷ
τὸ Μπουτάτα.

Ὁ ἀράπης τοῦ διηγεῖται
μὲ ποιὸν τρόπο ἔφτασε τὸ
χαρτὶ αὐτὸ ὡς τὰ χέρια του.

— Εἴμαστε τυχεροί!, λέει
τὸ Ἑλληνόπουλο. Πρέπει ὅ-
μως νὰ κινηθοῦμε τώρα, ἀμέ-
σως, γιὰτὶ ὑπάρχει φόβος, ἂν
ὁ Ἰνδὸς πάρῃ εἶδησι πὼς ἔ-
χαισε τὸ χαρτὶ νὰ τὸ πῇ στὴν
ἑμορφῇ Ἰνδῇ καὶ νὰ προλα-
βουν νὰ πάρουν τὸ διαμάντι.

Μένει γιὰ λίγα συλλογισμέ-
νος κι' ὕστερα λέει:

— Ἐσὺ, Σάντρο καὶ Μπου-
τάτα θὰ ἔρθετε μαζί μου. Ζο-
λάν, μείνε μαζί μὲ τὴ Λεϊλά
νὰ τὴν προσέχῃς.

— Καὶ μεῖς; ρωτᾷ ὁ Τί-
πο - Τίπο.

— Καὶ σεῖς θὰ μείνετε ἐ-
δῶ.

— Χωρὶς ἐμέναι, ὅμως ὑ-
πάρχει φόβος νὰ σὲ φᾶνε
μπαιμπέσικια, τοῦ λέει ὁ κωμι-
κὸς καὶ φοβιτσιάρης Ἰνδός.

* * *

Ἀρχίζει νὰ ροδίζει στὴν Ἀ-
νατολή. Τὰ δυὸ Ἑλληνόπουλα
μπροστὰ καὶ πίσω ὁ κωμικο-
τραγικὸς Μπουτάτα διασχί-
ζουν τὴν Ἀλμόρα καὶ βγαί-

νουν στα τελευταία της σπίτια.

— Όπως γράφει το χαρτί, λέει ο Σάντρο, το σπίτι, όπου βρίσκεται κρυμμένο το διαμάντι, είναι στην έσοχή. Πρέπει να προχωρήσουμε άκομη ώσπου να βγούμε από την πόλι.

Προχωρούν κάπου πεντακόσια μέτρα και ο Ταιμπόρ σταματάει.

— Αυτό είναι, λέει και δείχνει ένα παλιό σπίτι, κρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα.

Αφού παρακολουθούν για λίγο από μακριά το σπίτι και βεβαιώνονται πως είναι έρημο, πλησιάζουν κοντά του. Ο Σάντρο, συμβουλεύεται το σχέδιο και πηγαίνει στην ανοπολική πλευρά του.

— Νά, λέει με συγκίνησι η κρύπτη είναι πίσω από την έβδομη πέτρα που ξεχωρίζει από τις άλλες γιατί είναι κόκκινη...

Ο Ταιμπόρ σκύβει ελαφρά και με τα δύο του χέρια πιάνει την πέτρα και την τραβάει με δύναμι. Η πέτρα ξεκολλάει από τη θέση της και αφήνει ένα σκοτεινό ανοίγμα που μέσα σ' αυτό κάτι φεγγόβολάει. Είναι το διαμάντι.

Με χαρά ο Ταιμπόρ απλώνει το χέρι του να το πιάσει και τότε, πριν ακόμα προλάβει να το αρπάξει, συμβαίνει κάτι το ξαφνικό, το απροσδόκητο. Ένα μικρό φιδάκι πετάγεται από την κρύπτη και δαγκώνει το θρυλικό παιδί στο δάχτυλο!

Για μια στιγμή μένουν και

οι τρείς τους μαριμαρωμένοι, με πρόσωπα χλωμά και με ανοιχτά στόματα. Ύστερα ακούγεται η φωνή του Σάντρο:

— Ήταν παγίδα!, λέει. Μας έφερε ως εδώ η καταραμένη αυτή 'Ινδή για να μας σκοτώσει! Γι' αυτό άφησε ελεύθερο το Μπουτάτα. Επίτηδες άφησαν το χαρτί να τους πείσει... Βάζω στοίχημα πως το διαμάντι είναι ψεύτικο...

Με μιὰς τα μάτια του γεμίζουν από μιαν έκφρασι πανικού.

— Το φίδι είναι δηλητηρωδες!, λέει.

Σκύβει άμέσως κάτω, βρίσκει ένα χορτάρι που μοιάζει σαν βούρλο το ξερριζώνει και με αυτό τυλίγει σφιχτά το χέρι του 'Ελληνόπουλου στον καρπό.

— Πρέπει να πάμε στον Καζίμ!, λέει. Η καλύβα του δεν είναι πολύ μακριά από δώ. Έχει πολλά βότανα για τα δαγκώματα των φιδιών. Γρήγορα...

Σταματάει να μιλά. Βλέπει τον Ταιμπόρ να χάνει τελείως της αισθήσεις του και να κλονίζεται. Εύτυχως που προλαβαίνει ο Μπουτάτα και τον αρπάζει στα γέρα του χέρια.

— Τρέξε, Μπουτάτα!, του φωνάζει ο Σάντρο. Έλα μαζί μου.

Μπροστά το Παιδί των Λύκων και πίσω του ο Μπουτάτα με τον Ταιμπόρ στον ώμο του, τρέχουν σαν τρελλοί για την καλύβα του φακίρη Κα-

ζίμ που δέν απέχει μακριά.

— Μπα σέ καλό μας, για τί τρέχουμε έτσι σαν παλαβού; μουρμουρίζει ο χαζός άρράπης. Ένα μικρό φιδάκι τόν δάγκασέ, σπούδαίό τὸ πρᾶμα! Έμένα μιὰ μέρα μέ κατάπτε ένα μεγάλο φίδι, ολόκληρον καὶ δέν έπαθα τίποτε.

Ο ΚΑΖΙΜ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ Καζίμ, βλέποντας τὸ Σάντρο καὶ τὸν άρράπη νὰ μπαίνουν στην καλύβα του, πρὶν ακόμη ξημερώση καλά - καλά, καταλαβαίνει πὼς κάτι θὰ συμβαίνει στον αγαπημένο του μαθητή. Δέν είναι ανάγκη όμως νὰ τὸν ρωτήσει γιατί βλέπει τὸ αναίσθητο λευκὸ παιδί στον ώμο τοῦ Μπουτάτα.

— Μεγάλε δάσκαλε, τοῦ λέει βιαστικὰ ὁ Σάντρο, ὁ φίλος μου κινδυνεύει ἀπὸ τὸ

Ο Καζίμ σκύβει πάνω στο έτοιμοθάνατο παιδί.

δάγκωμα ενός φιδιού! Πρέπει νὰ κάνης κάτι για νὰ τόν γιατρέψης!

‘Ο Μπουτάτα ξαπλώνει κάτω τὸν Ταιμπόρ καὶ ὁ Καζίμ σκύβει ἐπάνω του. Κυττάζει πρῶτα τὴν πληγή, ὕστερα ὅλε τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του.

— ‘Ηρθατε άργά, λέει. Τὸ δηλητήριο ἔχει ποτίσει ὅλο του τὸ σῶμα.

‘Ο Σάντρο γίνεται χλωμὸς καὶ ένα παγωμένο ρίγος διατρέχει τὴ σπονδυλική του στήλη.

— Δέν ὑπάρχει σωτηρία; ρωτάει τὸν Καζίμ.

— ‘Όσαι βότανα κι’ αν βάλω στην πληγή του δέν θὰ ἐμποδίσω τὸ δηλητήριο νὰ προχωρήσει στο δρόμο του, λέει ὁ Καζίμ. Πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε κάτι νὰ πιή ἀπὸ τὸ στόμα. ‘Αν τὸ καταφέρουμε, ἴσως μπορέσουμε νὰ τόν γλυτώσουμε.

Σηκώνεται ἐπάνω, ψάχνει σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς καλύβας, βρίσκει ένα μπουκαλάκι γεμᾶτο ἀπὸ κάποιο κίτρινο ὑγρό, τὸ κουνάει δυνατὰ για ν’ ἀνακατωθῇ καὶ κάνει νόημα στον Σάντρο καὶ στο Μπουτάτα νὰ πλησιάσουν τὸ αναίσθητο παιδί.

— ‘Ανοίξτε του τὸ στόμα, λέει.

‘Ο Μπουτάτα γονατίζει καὶ μέ τις δυὸ παλάμες του καταφέρνει ν’ ανοίξη, μέ αρκετὴ δυσκολία τὸ στόμα τοῦ αναίσθητου Ταιμπόρ. ‘Ο Καζίμ τότε σκύβει πάνω του καὶ χύνει ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιού στο στόμα του.

— 'Αφήστε τον, λέει τώρα. Πρέπει να περάσουν δυο ώρες για να δούμε αν θα ενεργήσει το φάρμακο για να εξουδετερώσει το δηλητήριο. Σε δυο ώρες ή θα έχει ανοίξει τα μάτια του ή θα πεθάνει.

— Μπα σε καλό σου, τι θλιβερά είναι αυτά που πέτας; του λέει ο Μπουτάτα και σουφρώνει τα φρύδια του.

Ο Καζίμ κάθεται τώρα σταυροπόδι και ο Σάντρο σταυρώνει τα χέρια του χωρίς να καθήσει, κυττάζοντας με αγωνία το πρόσωπο του αναισθητού φίλου του. Θα σωθή τάχα ή θα πεθάνει;

Ξαφνικά, το σώμα του φακίρη αναταράσσεται και τα μάτια του παίρνουν μια περίεργη λάμψη.

— Τι συμβαίνει, μεγάλε δάσκαλε; τον ρωτάει το Παιδί των Λύκων.

Ο Καζίμ σηκώνει τα χέρια του ψηλά.

— Βλέπω μια όμορφη 'Ινδή, μιλάει αινιγματικά.

Ο Μπουτάτα ξαφνιάζεται.

— Πού τη βλέπεις, άφεντη γέρο; τον ρωτάει, ενώ ετοιμάζει τη μπιστόλα του.

— Ξέρεις αυτή τη γυναίκα παιδί μου; ρωτάει ο Καζίμ το Σάντρο.

— Την ξέρω, του απαντάει το Παιδί των Λύκων και το ένστικτό του τον προειδοποιεί ότι πρόκειται για την ωραία 'Ινδή που έχει το διαμάντι και που τους έστησε

Ο Μπουτάτα καρπαζώνει τον Τίπο - Τίπο.

την θανάσιμη παγίδα για να κινδυνεύει τώρα ο Ταιμπόρ.

— Ζητάει το θάνατό σας, συνεχίζει ο Καζίμ αινιγματικά. Τη βλέπω να προχωρή άνομέσα από δέντρα και να κρατάει κάτι στα χέρια της.

— Μπα σε καλό σου, πώς τη βλέπεις έσύ και μείς δεν την βλέπουμε; ρωτάει ο άρραπης. Μας κοροϊδεύεις, άφεντη γέρο;

— Τώρα σταματάει, συνεχίζει ο Καζίμ. Άνοίγει ένα τετράγωνο κουτί... Ο θάνατος σε λίγο θ' αγκαλιάσει τα κορμιά μας...

Στα λόγια του Καζίμ ο Σάντρο τινάζεται ξαφνικά σά να τον χτύπησε δυνατά ένα μαστίγιο στο πρόσωπο.

— Μεγάλε δάσκαλε, λέει στον Καζίμ, που ή σοφία σου είναι ανώτερη απ' όλων των

άνθρώπων καὶ ποὺ ἡ ψυχὴ σου μπορεῖ καὶ βλέπει πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τὰ δικά μας μάτια πὲς μου, ὑπάρχει τρόπος νὰ νικήσουμε τὸ θάνατο;

— Οἱ στιγμὲς εἶναι μετρημένες, ἀπαντᾷ ὁ Καζίμ αἰνιγματικά.

Ὁ Μπουτάτα δὲν καταλαβαίνει τὶ θέλει νὰ πῇ ὁ Καζίμ, ὁ Σάντρο ὅμως ποὺ ξέρει πὼς ὁ φακίρης ἔχει παρὰ ξένες ἱκανότητες νὰ διαισθάνεται τὸν κίνδυνο, τὸν καταλαβαίνει καὶ διαβάζει τὴ σκέψη του. Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή πετάγεται ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα σὰ νὰ τὸν ἔσπρωξε ἓνα δυνατὸ χέρι.

— Ἔ, στάσου, ποὺ πᾶς ἀφέντη!, τοῦ φωνάζει ὁ Μπουτάτα. Ἐφυγες καὶ μ' ἄφησες μ' αὐτὸν τὸν τρέλλο γέρο!

Καὶ χωρὶς ἀργόπορεια τρέχει κι' αὐτὸς πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς καλύβας.

Εἰκεῖνο ποὺ ἀντικρύζει σὲ λίγο ὁ ἀράπης, κάνει τὸ τσουλούφι τοῦ νὰ τιναχτῇ ὡς ἐπ' αὐτὴν λὲς καὶ εἶναι ζωντανό. Δίπλα ἀπὸ τὴν καλύβα εἶναι σκυμμένη μιὰ πανέμορφη Ἰνδὴ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξη ἓνα σιδερένιο κουτί!

Ὁ Σάντρο, ποὺ τὴν εἶδε κι' αὐτὸς, βαδίζει στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του καὶ φθάνει κοντὰ της.

Ἡ Ἰνδὴ, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της, τὸν παίρνει εἰδησι καὶ τινάζεται ἐπάνω. Ἔτσι, γυναῖκα καὶ παιδί, βρίσκονται γιὰ μιὰ στιγμή ἀν-

τιμέτωποι, κυττάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ψυχριὰ, διαπεραστικά.

— Τὶ ζητᾶς ἐδῶ; ρωτᾷ πρῶτος ὁ Σάντρο.

— Ἀφέντη, παίρνει τὸ λόγο ὁ Μπουτάτα, ἄφησέ με νὰ τῆς κάνω ἓνα καρούμπαλο στὸ κεφάλι μὲ τὴ θρυλική μου μπιστόλα.

Ἡ γυναῖκα χαιμογελάει μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, λὲς καὶ δὲν συμβαίνει τίποτε.

— Σὰς ἔφερα τὸ διαμάντι ποὺ ζητᾶτε, λέει σὲ λίγο.

Ὁ Μπουτάτα ἐνθουσιάζεται.

— Μπράβο σου, ἀφέντη τέτοια!, τῆς λέει. Δὲς το μας λοιπόν.

Ὁ Σάντρο γελάει σαρκαστικά.

— Ποὺ τὸ ἔχεις τὸ διαμάντι; τὴ ρωτᾷ.

Ἡ γυναῖκα σκύβει καὶ παίρνοντας τὸ κουτὶ ποὺ θρίσκεται χάμω τὸ ἀνοίγει. Στὸ ἐσωτερικὸ του ἀστραποβολαίνει ἓνα μεγάλο διαμάντι.

Ὁ Μπουτάτα ἐτοιμάζεται νὰ τὸ ἀρπάξῃ μὰ ὁ Σάντρο τὸν ἐμποδίζει.

— Μὴν ἀπλώσῃς τὸ χέρι σου!, τοῦ λέει. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουτὶ καιροφυλακτεῖ ὁ θάνατος.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου, διαμαρτύρεται ὁ ἀράπης, ἐγὼ δὲ βλέπω θάνατο, βλέπω διαμάντι!

— Ὁχι!, φωνάζει ἐπιτακτικά ὁ Σάντρο.

Ὁ Μπουτάτα ὑπακούει ἐνῶ τὸ πρόσωπο τῆς Ἰνδῆς γίνετα ἀποκρουστικὸ ἀπὸ τὴν

κακία.

— Μπα σε καλό σου, άφεντη, διαμαρτύρεται ό άράπης, έμείς σκοτωθήκαμε να βρούμε τώ διαμάντι και τώρα που μάς τώ δίνουνε δέν θέλεις να τώ πάρης;

Καθώς όμως κυττάζει για άλλη μιá φορά προς τώ κουτί που κρατάει ή 'Ινδή, βλέπει στο έσωτερικό του τρία φιδάκια να κινιούνται!

Τώ τσουλούφι τού άράπη

τινάζεται ψηλά από τήν έκπληξι και τόν τρόμο.

— Βλέπεις, λοιπόν; ταυ λέει ό Σάντρο. Έσύ έβλεπες διαμάντια ένώ ήταν φίδια! Αν άπλωνες τώ χέρι σου θα πέθαινες!

Ό Μπουτάτα χαϊδεύει τώ τσουλούφι του για λίγο κι ύστερα τραβάει τή θρυλική κουμπούρα του και σημαδεύει τή σατανική 'Ινδή.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Άποκλειστικότης: Γεν. Έκδοτικάί Έπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΣΕ 2 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

Κάτι έκπληκτικό! Ένα νέο άνάγνωσμα ζούγκλας, που θα συγκλονίση τούς άναγνώστες μας!

Κ Α Λ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Πρόκειται για ένα νέο ήρωα, άνώτερο από κάθε προηγούμενο, άνώτερο τού Ταρζάν, τού Ταμπόρ, τού Σάντρο!

Τήν Παρασκευή 16 'Ιανουαρίου, αγοράστε όλοι τώ νέο άνάγνωσμα:

Κ Α Λ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ζητήστε τώ σ' όλα τά περίπτερα. Τιμή 2 δραχμές.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—'Αρ. 39—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ.Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 40, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο

Ἡ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

οἱ θρυλικοὶ ἥρωές μας ἀντιμετωπίζουν ἓναν μυστηριώδη
μαχαραγιᾶ ποὺ στὸ πέρασμά του σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ
τὴν καταστροφὴ.

ΚΑΙ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ
ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ

ΤΟΝΥ ΓΙΑΤΙ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΣ;

ΚΑΤΙ ΣΚΕΦΤΗΚΑ ΕΝΤΥ!

ΠΙΣΤΕΥΩ ΠΩΣ Ο ΕΞΟΓΗΚΟΣ
ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ ΔΙΟΤΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥ-
ΘΟΥΣΑ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟ ΜΑ-
ΖΙ ΤΟΥ.. ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΣΕ ΝΑ ΜΑ-
ΔΩΣΗ ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΙΔΕΑ..

ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΑΡ-
ΚΩΣΗ! ΑΥΤΟ
ΜΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕ
Ο ΕΞΟΓΗΚΟΣ..

ΣΩΣΤΟ. ΤΟ
ΠΛΗΡΩΜΑ ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑΝΑΙ ΝΑΡ-
ΚΟΜΕΝΟ ΣΤΗΝ
ΕΚΚΙΝΗΣΗ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ